

dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

nummer 29 - jaargang 5
december 2005

“De grootste frustratie was
dat alles zo traag ging.”

Michael Verdonck - oud-student, p. 4

Vrijdagmarkt

Verkiezingsanekdotes uit Azerbeidzjan
Het nieuwe UA logo - N-VA in de leeuwenkuil

RONNY de kabouterjohnny

Scenario: Johan Pauwels, Tekeningen: Wim Le Page

www.absurdnet.com/ronny

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

dwars verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campussen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stad.

Oplage: 3.500 exemplaren.

V.U.: Michiel Verbist, Lange Nieuwstraat 55, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur: Michiel Verbist.

Redactiesecretaris: Bart Braem.

Eindredactie: Ciska Hoet, Mehdi Koocheki, Valérie Wechuysen.

Redactie: Stijn Cools, Kirsten Cornelissen, Delphine De Pauw, Niels Govaerts, Hendrik Jan, Jef Leyssens, Matthias Meersmans, Jef Van Hoofstat, Raïssa Mouyekure, Koen Van Oost, Evelien Wouters, Ruud Wouters.

Fotografie: Jef Leyssens, Evelien Wouters.

Illustraties: Wim Le Page.

Puzzelredactie: Raf Bocklandt.

Vormgeving: Bart Braem, Wim Le Page, Jef Leyssens, Michiel Verbist.

Werkten mee aan dit nummer: Philip De Man, Matthias Debruyne.

Drukkerij: Van der Poorten, Kessel-Lo.

Website: <http://www.dwars.ua.ac.be>

E-mail: dwars@ua.ac.be

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten, of niet te plaatsen.

Redactielokaal en correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
Lange Nieuwstraat 55
B-2000 Antwerpen

Wie gelooft er in geesten? Ik rekende mezelf tot de groep van niet-gelovigen op dat vlak, maar moet mijn mening sinds kort misschien toch herzien.

Op de UA-campussen Middelheim en Groenenborger, het vroegere RUCA en op campus Drie Eiken, de vroegere UIA, vind je al jarenlang condooms in automaten. Het viel ons op dat dit op de Stadscampus, de vroegere UFSIA, totaal niet het geval is.

We trokken naar de sociale raad en legden het probleem op tafel. Hier besloot men dat condooms aanbieden op de stadscampus niet nodig is, wegens het voldoende voorhanden

zijn van alternatieve verkooppunten in de buurt. Een zeer goedkoop argument, want zijn er in Wilrijk misschien geen apothekers of supermarkten te bespeuren? Maar het gaat nog verder.

Op de Lessiushogeschool werden, nadat ze ontdekt waren, de gratis condooms uit de Studentpacks gehaald. Wie neemt er in godsnaam de beslissing tot zo'n maatregel? Hiertoe de opdracht geven getuigt van een groot gebrek aan realiteitszin. Tracht een grote groep, zoals

wij studenten, maar eens te sensibiliseren omtrent de HIV-problematiek. Je houdt het je nauwelijks voor mogelijk wat een belachelijk figuur je slaat door de rubbertjes uit de packs te plukken. Niet één student zal zich geremd voelen de daad te stellen. Alleen zal het her en der wat minder veilig gebeuren. Toch frappant hoe sommige geesten in onze gangen blijven dwalen...

Verder in dit nummer interviews met een jong politicus van N-VA en met ex-Unifacvoorzitter Michael Verdonck. Ook een UA-student die de ondemocratische verkiezingen

in Azerbeidzjan aan de kaak stelt. Marktkramers doen hun verhaal

in het midden en geëngageerde studenten worden gelauwerd.

Met de kerstdagen voor de deur kunnen we maar beter met zijn allen gezellig samen onder de wol kruipen, maar...hou het braaf, want onze studentenvertegenwoordigers vinden condoomautomaten blijkbaar overbodig.

Michiel Verbist

Begeesterd

Inhoud dwars 29

Colofon - strip	2
Editoriaal - inhoud	3
Michael Verdonck interview met oud-voorzitter studentenraad	4-6
Kasper fictie	7
De horror van het neorealisme column	8
Protest studentenengagement	9
SMS bier en missverkiezingen	10
Stilte in de zaal bioscoopcolumn	11
N-VA in de leeuwenkuil Michel Cardon	12-13
A bas le condom sanitaire? condoomautomaten op de UA	14
Nostalgie en brocanterie de Vrijdagmarkt onder de loep	15-17
Tomorrow Never Knows John Lennon	18
Huismus of Erasmus? Erasmus tijdens BaMa	19
Kuifje in Azerbeidzjan verkiezingsanekdotes	20-21
Het nieuwe UA-logo alternatieven	22
Erasmus column Praagse avonturen	23
Niet al wat blinkt, is goud studentenjobs	24-25
Voor u bekeken A History of Violence, Match Point	26
In da club minder bekende studentenclubs	27
Voor u beluisterd Public Enemy, Aranis & The Mars Volta	28
Ik hou van U(A) column	29
Puzzel win uw cultuurcheques	30
Dansende Thee? column	31
Ten kote van	32

Foto voorpagina: Jef Leyssens

Michael Verdonck

Oud-voorzitter Unifac en studentenraad

Tekst: Mehdi Koocheki en Raïssa Mvuyekure

Foto's: Jef Leyssens

Hoewel hij altijd duidelijk gesteld heeft dat hij vanaf het moment dat hij de universiteit zou verlaten ook echt weg zou zijn, hebben we na lang aandringen toch nog dit interview kunnen loskrijgen. Michael Verdonck, de vorige voorzitter van onze één jaar oude studentenraad en tevens wereldrecordhouder studentenengagement, laat hieronder nog éénmaal zijn licht schijnen over de studentenaangelegenheden op de UA.

Je bent tijdens je studententijd zeer actief geweest. Zou je even kort kunnen overlopen in welke raden en verenigingen je precies hebt gezeten?

VERDONCK Dat is al meteen een hele boterham. Voor de eenvoudigheid zal ik het in twee luiken splitsen, want er is natuurlijk een verschil tussen studentenverenigingen en studentenvertegenwoordigers. Ik heb een paar jaar bij Unifac gezeten, als PR-verantwoordelijke en als voorzitter, ik zat toen ook in de kringraad. In 2003-2004 werd ik ook woordvoeder voor VUAS. Dit was het jaar van de fusie en onze taak was ervoor te zorgen dat alle reglementen met betrekking tot de studentenverenigingen die op de drie verschillende campussen golden, samengevoegd werden tot één enkel reglement. In samenspraak met de rector en

Bruno De Loght waren er onderhandelingen over de subsidies. In datzelfde jaar was ik ook ondervoorzitter van de sociale raad. Als studentenvertegenwoordiger heb ik in de faculteitsraad, de CIKO en de onderwijscommissie voor TEW gezeteld, twee jaar in de Raad van Bestuur, het bestuurscollege, het bureau van de onderwijsraad en het laatste jaar was ik voorzitter van de studentenraad. Verder zat ik ook twee jaar in het overlegcomité van de stad Antwerpen en was ik afgevaardigde voor de UA bij de Vlaamse Vereniging voor Studenten.

Kom je in al die raden niet geregeld dezelfde dossiers tegen?

VERDONCK Uiteraard. Stel dat het niet zo zou zijn, dan had de universiteit een probleem. Dat zou namelijk willen zeggen dat iedereen zomaar los van elkaar beslissingen neemt. Vooral interessant is de scheiding tussen het centrale niveau en de faculteiten. De faculteiten kunnen wel een aantal zaken zelfstandig regelen. Maar je zit nog altijd op een universiteit, dat is geen bedrijf, er moeten nu eenmaal een aantal dossiers door verschillende raden passeren vooraleer ze goedgekeurd kunnen worden.

Kan je daar een concreet voorbeeld van geven?

VERDONCK Het examenreglement, dat voor de studenten zeer belangrijk is. Het werd besproken op het bureau van de onderwijsraad, parallel werd dat ook besproken in de studentenraad en tegelijk ook in de

onderwijscommissies van de verschillende faculteiten. Het uiteindelijke voorstel werd goedgekeurd op de onderwijsraad, waarna de raad van bestuur uiteindelijk de knoop heeft doorgemaakt. In principe zou de Raad van Bestuur alle beslissingen zelf kunnen nemen zonder iemand te raadplegen maar dat zou niet erg verstandig zijn.

Je vermeldde het nieuwe examenreglement, was dat niet juist een dossier waarbij niet naar de studentenvertegenwoordiging werd geluisterd?

VERDONCK Dat was één van de grote dossiers op de studentenraad, omdat er een hoop zaken veranderden door de BaMa structuur. Het opstellen van het examenrooster blijft een probleem en zal dat ook blijven zolang er geen consensus komt tussen de administratie, de studenten en de professoren. De studenten vroegen om de bekendmaking van de roosters twee weken te vervroegen. Maar administratief achtte men dat niet mogelijk. Uiteindelijk zijn op vraag van de studenten enkele aanpassingen in het examenreglement gekomen, maar over de belangrijke zaken, zoals de roosters werd niet meer gesproken. De studenten in de onderwijsraden hebben tegen gestemd omdat er niet meer naar hun laatste compromisvoorstel geluisterd werd.

Wat heeft de studentenraad wel kunnen verwezenlijken?

VERDONCK De aanpassingen van het reglement rond de rectorverkiezingen.

Het aantal studenten dat mee mag kiezen werd verhoogd van vijf naar acht. Dit heeft echter lang geduurd. Het probleem met al die raden is dat het enorm lang duurt om tot een concrete beslissing te komen. Ook de vervroeging van het academiejaar heeft de studentenraad kunnen tegenhouden. Ik heb begrepen dat de vice rector (Denekens) nu reeds opnieuw begonnen is over de vervroeging van het academiejaar. De studenten zullen weer van zich moeten laten horen als ze niet akkoord zijn.

Hoe sta je tegenover de toenemende studiedruk? Vroeger werd gezegd dat je op de universiteit gewoon je cursus moest kennen tegen juni.

VERDONCK Het belangrijkste en wat ik vooral het leukste aan het studentenleven vond, is dat je heel zelfstandig bent. Dat moet zo blijven. Je moet wel taken kunnen krijgen, als ze nuttig zijn tenminste. Je leert er ook uit. Maar wat niet interessant is, is dat je elke week, groepsworkjes moet maken en papers moet schrijven. Dan ben je de hele tijd aan het vergaderen en verricht je half werk. Er moet nog tijd overblijven om een studentenleven te kunnen leiden. Sociaal engagement, mensen leren kennen, ... het blijven toch de jaren waarin je de mogelijkheid en vrijheid krijg om heel veel te ontdekken. Op de universiteit kan je buiten de lessen ook aan heel veel interessante dingen deelnemen, gaande van culturele activiteiten of politieke debatten tot sportactiviteiten of TD's. Je moet van je studentenjaren profiteren!

Over constant vergaderen gesproken; hoe-veel vergaderde jij?

VERDONCK Ik was daarin wel een extreem geval. Concreet waren er elke week ongeveer twee vergaderingen waar ik moest zijn. Ik deed dat met plezier hoor, omdat je na een tijd merkt dat je een aantal dingen toch kan bijsturen.

Heeft dit gewogen op je studies?

VERDONCK Natuurlijk had ik meer kunnen studeren. De vraag is of ik het dan ook gedaan zou hebben. (lacht) Het belangrijkste is een goede planning opstellen en dan lukt dat allemaal wel. Ik ben alleszins nooit in augustus moeten terugkomen.

Hoe rol je er eigenlijk in? Er zijn maar weinig studenten die op de hoogte zijn van al die raden. Werd je door iemand aangesproken om je daarvoor in te zetten?

VERDONCK Wat we de vorige jaren gedaan hebben is een boekje uitgeven bij het Unifac-postje en de snelkrant waarin uitgelegd werd wat studentenvertegenwoordiging juist inhield. In principe moet je jezelf gewoon verkiesbaar stellen. Je zou ervan opkijken hoe vaak mensen, die zich out of the blue inschrijven, verkozen worden. Het is best op het niveau van de faculteit te beginnen, het is dichterbij je bed en er worden dossiers besproken die je persoonlijk aangaan. De kans dat je verkozen wordt is zeer groot, in sommige faculteiten zijn er zoveel mandaten dat er vaak niet genoeg kandidaten zijn. Zeker bij de faculteiten exacte wetenschappen en geneeskunde zijn er veel mandaten aangezien ze daar zoveel richtingen hebben.

De verkiezingen worden op de stadscampus door Unifac georganiseerd. Veel kandidaten zijn ook lid van Unifac. Stelt zich daar geen probleem?

VERDONCK Ik kan je verzekeren dat dit zeer serieus gebeurt. Zoals in het reglement aangegeven wordt, is er altijd iemand van de overheid die het gebeuren superviseert. Dan is er per campus iemand die bij het tellen een oogje in het zeil houdt. Als er kandidaten zijn die bij Unifac zitten dan mogen die uiteraard niet mee tellen. In principe is er dus geen probleem. Door wie zou je het trouwens anders laten doen? Waarom zijn veel kandidaten Unifaccers? Dat zijn mensen die zich al enorm inzetten en geregeld met studentenvertegenwoordiging in contact komen. Ikzelf sprak daar tijdens mijn periode bij Unifac ook heel veel mensen over aan. Maar als je de resultaten bekijkt, zal je zien dat ook enkele mensen van Unifac niet verkozen raken.

Zijn er bepaalde zaken die je wou verwezenlijken maar die niet gelukt zijn? Bepaalde frustraties?

VERDONCK De grootste frustratie was dat alles zo traag ging. Professoren hebben heel veel tijd, ze hebben een carrière van veertig jaar. Als student heb je meestal maar één jaar waarin je in een raad mag zetelen. Omdat je met een overlegstructuur zit, wat volgens mij toch wel het beste is, moet je rekening houden met deze traagheid van besluitvorming.

Concreet vind ik het zeer spijtig dat het dossier rond studiedruk en cursussen niet is opgelost. Opmerkingen over de inhoud en structuur van cursussen liggen nu eenmaal gevoelig bij professoren. Ik blijf er ook van overtuigd dat men het bekendmaken van de examenroosters zou kunnen vervroegen als men zou willen. In sommige andere universiteiten krijg je je examenrooster bij je lessenrooster. Dit vergt natuurlijk ook wat inspanning van de studenten die hun papieren op tijd moeten binnen brengen.

Ik denk echt dat als de studentenvertegenwoordigers dossiers goed aanpakken, eventueel met voorbeelden, dat professoren zeker zullen luisteren. De meeste professoren zijn zeker van goede wil, het gaat soms over geduld en de manier van aanpakken. Moest dat niet lukken, dan moet je via een studentenraad de dingen formeler proberen aan te pakken en proberen alle studenten te betrekken. Ook de communicatie tussen vertegenwoordigers en studenten moet nog

beter, hoewel er echt inspanningen zijn geleverd de laatste jaren.

Had de studentenraad ook iets te zeggen over dossiers als de fusie of de verhuis van de buitencampussen?

VERDONCK Bij de verhuis werd er aan de studenten gevraagd wat zij belangrijk vonden. Tijdens het studentenoverlegcomité, dat is een informele vergadering waar studenten elk semester rechtstreeks aan de

rector kunnen vertellen wat hen dwars ligt, werd dit ter sprake gebracht. Dat is best een knappe structuur. Ik zie zo'n overlegcomité bijvoorbeeld niet meteen in Leuven plaatsvinden. De studenten van de buitencampussen wilden hun campus gemoderniseerd zien en daar werd dan ook naar geluisterd.

Krijg je soms nog telefoontjes van de nieuwe lichten vertegenwoordigers?

VERDONCK Af en toe geef ik de huidige lichten wat raad. Bij dossiers die blijven terugkomen, kan ik waarschuwen voor argumenten van de professoren. In het begin ben je onder de indruk van de samenstelling van zo'n raad. Je bent er met een vijftal studenten en voor de rest zitten daar professoren en assistenten. Je moet door micro's praten en als je niet deftig je mannetje staat, wordt je gewoon uitgelachen. Je moet wat steken kunnen incasseren, maar soms kan je

er ook wel subtiel een aantal uitdelen.

Hoe is de studentenraad eigenlijk opgericht?

VERDONCK Voor de fusie was alles anders, informeler geregeld. Daarna is er bij de fusie beslist om het statuut van de student op te richten. VUAS was de overkoepelende studentenvereniging en daarnaast was er ook een studentenvergadering (wat nu het overlegcomité is.) Dat functioneerde eigenlijk vrij goed maar toen is het participatiedecreet gekomen vanuit de overheid en werden de universiteiten verplicht een studentenraad in het leven te roepen. Vorig jaar is er dan formeel een studentenraad opgericht. En daar zetelen nu vijftien studenten in. (drie studenten uit de raad van bestuur, een uit elk van de zeven faculteiten en vijf studenten verkozen door alle studenten) Zo krijgen de grotere faculteiten ook meer stemmen.

Had je het gevoel dat je door je medestudenten werd aanvaard als studentenvertegenwoordiger?

VERDONCK De mensen die ik tegenkwam probeerde ik altijd te helpen. Maar ik kan niet alles. Het leuke is dat naarmate je meer begint te weten en meer mensen effectief kunt helpen, ze je meer en meer om raad komen vragen. Maar wat ik als goede studentenvertegenwoordiging beschouw, zou al op de faculteit moeten beginnen. Alle praktische problemen worden in de onderwijsraad en de faculteitsraad geregeld. Er zou dan één van de studenten dat naar de studentenraad moeten linken waar dan ook nog een aantal grotere thema's behandeld worden. Op de universiteit krijg je een hele hoop mogelijkheden en het zou stom zijn die niet te benutten. Je kunt echt wel iets verwezenlijken, maar je moet goed kunnen argumenteren. Natuurlijk krijg je ook wel eens het deksel op de neus. Wat veel studenten echter niet weten is dat onder professoren de rivaliteit soms groot is, je zou ervan opkijken. Het zou stom zijn indien studenten hier geen voordeel proberen uit te halen door één blok te vormen.

Zijn er dingen geweest die je anders zou aanpakken?

VERDONCK Bij de discussie over het examenreglement hadden we wat meer steun van de studenten moeten hebben. Als er twee duizend studenten examenroosters op 1 december eisen, via een petitie of zo, dan is dat toch wat lastiger voor de UA dan dat ik op een vergadering even mijn eisen ga stellen. Daar had ik wat meer nadruk op kunnen leggen. Het zwakke punt in heel het systeem is de communicatie. Studenten zijn ook wat passiever dan vroeger, professoren klagen er alleszins vaak over. Dat komt ook omdat in Antwerpen heel weinig kotstu-

denten zijn. Veel mensen hebben hun sociaal leven nog thuis. In Gent en Leuven is dat helemaal anders. Ook de campussen liggen heel wat verder uiteen. Veel studenten vinden ook dat ze het zo slecht niet hebben, het gaat tenslotte soms over komma's en punten. Studenten hebben ook meer werk en het belangrijkste blijft studeren. Het probleem van studentenvertegenwoordiging is ook dat je heel weinig gaat veranderen voor je eigen generatie. Als het systeem eenmaal begint te draaien pluk je wel de vruchten van je voorgangers.

Wat vond je de leukste raad of club om in te zitten?

VERDONCK De studentenclubs waren voor mij de leukste ervaring. Het groepsgevoel dat daar heerst is geweldig. Je plant samen allerlei activiteiten en dat hoeft zeker niet ten koste te gaan van je studies. Ik zeg altijd dat we even representatief zijn als de rest van de studenten. Je hebt bij ons ook gebuisden en mensen die met glans eerste zit halen. Qua raden is de onderwijscommissie het interessantste. Het is een kleinere informele raad, waar vaak concrete thema's worden besproken. Het bestuurscollege en de Raad van Bestuur waren voor mij een unieke ervaring omdat je de interne keuken van de universiteit van dichtbij kan volgen.

Werd jou al eens gevraagd om dingen uit die interne keuken voor jezelf te houden?

VERDONCK Ja, dat gebeurt. Vaak gaat dat over personeelszaken. Als student ben je nu eenmaal soms bij dingen betrokken, die niet onmiddellijk betrekking hebben op onderwijs of studentenleven. Maar als ze bijvoorbeeld aan mij zouden vragen om te zwijgen over een aankondiging rond de vervroeging van het academiejaar dan zou dat niet pakken.

Kasper; student, drinkebroer, held

Begin van het einde

Er was een vaag, onbestemd gevoel dat als een schaduw net buiten zijn bewustzijn zweefde en twee stemmen die zo luid in zijn hoofd schreeuwden dat elke mogelijkheid tot denken op z'n minst beperkt had moeten zijn. Maar het deed hem allemaal niet veel. Het geheel was zodanig absurd, van de pot gerukt, dat het enige waar hij aan kon denken een liedje was, het nummer waar het in zekere zin allemaal mee was begonnen. Een van de deuren vanachter in de aula werd door een kleine, doelmatige explosie weggeblazen en iemand gilte, maar hij hoorde enkel dat nummer, even duidelijk als toen; *clowns to the left of me, jokers to the right / here I am, stuck in the middle with you*. Onwillekeurig zochten zijn ogen haar gezicht. Een sprankeltje van verbazing gleed door hem heen en was toen verdwenen. Het krullende, haast witte haar dat altijd met veel zorg om haar hoofd lag, had elke samenhang verloren en haar anders guitige mond was verwrongen door angst en afgrijzen; er zat bloed op haar truitje en haar gezicht. Zij had gegild. Hij wou een zakdoek uit zijn achterzak pakken

om het bloed af te vegen, maar zijn hand raakte de kolf van een pistool dat onder zijn jas zat. Plots drong een van de stemmen in zijn hoofd tot hem door en trad het gevoel uit de schaduw naar voor.

"Sta daar niet gewoon, doe iets, rund!"
Hij voelde doodsangst.

Maar Kasper had momenteel lak aan emoties en gevoelens. Hij greep de kolf vast en trok het pistool uit zijn broek terwijl hij Sam onder het bureau duwde waar ze achter stonden. Het geluid van rennende voetstappen werd hoorbaar, maar Kasper moest niet kijken om te weten wat hij zou zien. Belangrijker dan de binnenstormende privé-militie vond hij haar blik, die sprak van een zeker angstig vertrouwen en zocht naar de ridder op het witte paard; als een konijn dat hoop stelt in de lichtbak. Of was zij juist de lichtbak? Hij checkte het magazijn van zijn pistool. 'Mijn pistool.' De gedachte was wrang. 'De gekken hebben het gekkenhuis overgenomen.' Hij staarde even naar het Glock-logo op de kolf en schoof het magazijn terug

met een droge klik. 'Veertien, en één in de kamer. Niet dat het zoveel uitmaakt.' Hij merkte dat haar rok tot boven haar knieën was gekropen en zijn blik werd naar beneden getrokken, maar hij schudde het weg. Nu niet. De stemmen in zijn hoofd kwamen terug in focus.

"Alsof iets hem, en óns, nog kan redden!"

"Ik heb het volste vertrouwen in die jongen."

"Bah, wedden dat we terug naar de Vergetelheid mogen."

"Goed, het heeft nu lang genoeg geduurd, kinderen." De stemmen vielen stil. Kasper huiverde bij de zoetstem, honing in het wespennest. Hij kon zich voorstellen hoe ze daar stond, in de middengang van de aula met de soldaten in een halve cirkel rond haar, de witte bloemetjesjurk die haar op een groot kind deed lijken en de naar boven gerichtte revolver, haar elleboog op haar heup, die dat tegensprak. "Als wat wij kwijt zijn nu terugkomt, zullen we nadenken

wat we met jullie zullen aanvangen. Anders..." De dreigende stilte die ze liet volgen werd versterkt door het geluid van een haan die overgehaald werd. Kasper kon de halfautomatische machinepistolen die op hen gericht waren haast voelen doorheen het bureau dat plots geen echte bescherming meer leek te bieden. Hij keek naar Sam die haar hoofd schudde met smekend grote ogen en slaagde er nog net in om zijn zucht te onderdrukken en een vastberaden gezicht te tonen.

"Vertrouw me." fluisterde hij en stak zijn hand uit met de palm naar boven. Ze knikte wezenloos en gaf de USB-stick die ze onder haar kleren had gedragen aan hem. Voor hij zelfs maar zijn hand had kunnen sluiten boog ze zich naar hem toe en kuste zijn lippen.

"Dat doe ik." zei ze hees.

Met een kleine vingerbeweging zette hij de veiligheid van zijn Glock af. Dit had hij niet verwacht, toen hij haar voor het eerst zag.

Hendrik Jan

De horror van het neorealisme

De materiële horrorfilm bereikt zijn luguber hoogtepunt door het hanteren van een stijl die nauw verwant is met die van de documentaire - het kan bezwaarlijk toeval genoemd worden dat William Friedkin zijn carrière begonnen is als gevierd documentarist. Het zou evenwel verkeerd zijn hierin een bevestiging te lezen van het wijdverspreide misverstand als zou een marketingmisbaksel in de trant van *The Blair Witch Project* een werkelijk horrorhuzarenstukje zijn. Zoals ook *The Last Broadcast*, gaat voornoemd toonbeeld van pseudo-amateuristisch puberaal vertier - dat overigens uitsluitend teert op misplaatste suggestie en zodoende nooit tot de materiële horror gerekend kan worden - er geheel aan voorbij dat het al dan niet overtuigd zijn van de waarachtigheid van het verhaalde irrelevant is voor een authentieke horrorbeleving.

De stijl van de documentaire ontleent daarentegen zijn eigenheid aan een totale afwezigheid van overbodige mooifilmerij in de vorm van stilistische kunstgrepen die de aandacht van de weerloze toeschouwer enkel kan afleiden van de gruwel die zich langzaam aan zijn zintuigen openbaart. Tomeloze

travellings, CGI-graphics en special effects in het algemeen zijn uit den boze; sobere degelijkheid voert de toon. De camera dient onmiddellijk gefnuikt in al zijn ambities om meer te zijn dan een louter element van voorzichtige, geduldige observatie; met andere woorden, van functionele registratie, onwrikbaar gericht op meedogenloos lijden - horror als masochistisch spektakel van

over de stilistische gelijkenissen tussen de horrorfilm en het sociaal-realisme

pervers plezier. De werkelijke horrorgrootmeester zal zich ook hoeden voor een overmatig gebruik van muziek waardoor weliswaar doeltreffend maar uiteindelijk eindeloos oppervlakkig en opvolstrekt kunstmatige wijze de gewenste sfeer oproepen wordt. Zo worden de laatste twintig minuten van de geluidsband van *The Texas Chainsaw Massacre* integraal ingenomen door een haast onuitstaanbare mengeling van aanhoudend gegil en kettingzaaggeraas, waardoor de kijker zich uiteindelijk toch een beetje ongemakkelijk begint te voelen. Geen duivelse deuntjes,

geen strijkers die vervallen in een eindeloze repetitiviteit van mateloos storende, schelle uithalen; de grootse finale van *Salò o le 120 giornate di Sodoma* toont aan dat ook onmetelijke stilte uitermate onbehaaglijk en zelfs schier ondraaglijk kan zijn. Tijdens het bekijken van de sociaal geëngageerde neorealistische film valt het op dat de technieken die een horrorprent tot macabere hoogten

kunnen tillen - realistische locaties, lang uitgesponnen takes, natuurlijk licht, schoudercamera, monotone soundscapes opgebouwd uit industriële klanken, ogenschijnlijk ongestileerde close-up-shots en bruske zoombewegingen - ook hier gretig aangewend worden teneinde de kijker zoveel mogelijk te betrekken bij alsook af te stoten van de gebeurtenissen op het scherm. Deze stilistische kenmerken zijn reeds terug te vinden in de belangrijkste exponenten van het Italiaanse neorealisme uit de jaren veertig (de films van Visconti, De Sica, Rossellini) en zijn nog steeds prominent

aanwezig in de hedendaagse uitlopers ervan (het oeuvre van Leigh, Loach, de gebroeders Dardenne). Ofschoon de heimelijke geneugten die de toeschouwer van materiële horror ondergaat, doorgaans achterwege blijven tijdens het bekijken van een sociaal geëngageerd drama - we maken gemakshalve abstractie van de aberrante emotionele analfabeet - moeten we dus desalniettemin vaststellen dat beide strekkingen van de zevende kunst het meest gebaat zijn bij een optimaal effect bij de kijker kunnen bewerkstelligen door, een vergelijkbare stilistische benadering te hanteren. De onafwendbare conclusie uit voorgaande lijkt dan ook niet enkel te zijn dat het horrorgenre bij uitstek geschikt is om sociale themata mee te tackelen, maar ook en vooral dat - *horribile dictu* - het sociaal bewogen neorealisme er voornamelijk op uit is de kijker onder te dompelen in een poel van ontzetting en afgrijzen, of zoals de - enigszins tanende - ster van de Italiaanse horror Dario Argento het verwoordde: "Ik ken geen films die gruwelijk zijn; het leven, dat is gruwelijk."

Philip De Man

PROTEST

Engagement van de student

Een tomaat dwarrelt potsierlijk door de lucht alvorens uit elkaar te spat-ten op de helm van oom agent. Toen reality-soaps de beeldbuis nog onge-moeid lieten, bleek revolteren tegen de gevestigde orde een bron te zijn van waarlijk amusement voor menig stu-dent. Met engagement als excuus kon men latente primaire driften uitleven door middel van protestacties aller-hande. Al was het maar om de arm der wet het sloganeske "trek eens aan mijn vinger" toe te werpen.

Toegegeven, in de plooiën der tijd zijn er enkele reële strijdpunten de revue gepasseerd die (hardhandige) revoltes rechtvaardigden. Variërende van de ver-van-uw-bedshow op het Tien An Menplein in China tot land van de verse croissant Frankrijk. Het Parijse mei '68 bleek een schop onder de kont te zijn van een gevestigde orde die zich niet kon ontdoen van enkele vast-geroeste waanbeelden over een ideale maatschappij-indeling. Het nationale achterwerk werd pijnlijk geraakt door het pleit voor meer individuele vrijhe-den en collectieve rechten. Een aantal jaren na datum was de smog van het dampend jeugdige enthousiasme echter opgetrokken -die verdomde eighties-en zag men de idealistische tientonner

gereduceerd tot een blitse gezinswagen met een verzuurde individualist aan het stuur. De woorden van een vermoeid ogende ancien van de sixties contras-teerden zo bij het diepblauw van zijn Armanipak. "Rotverwende kinders", verweet hij ons.

Snik ende snotter want de geëngageerde jongere is dus blijkbaar van de aardbo-dem verdwenen, geen spuuglelijk geel Livestrong-bandje om de pols dat daar wat aan kan verhelpen. Het is dat onze

protest van studenten. In Antwerpen gaat het er -als vanouds- iets rustiger aan toe, hoewel rond het middaguur het geen sinecure is de Agora te betreden zonder enkele flyers tussen je boterham-metjes geplet te krijgen. Bewijsvoering in miniformaat van het feit dat men nog wel het huis uit te schoppen is, al is het maar voor een avondje studentikoze extravagantie. Kwalitatief iets steviger in de schoenen staan de diverse lezing-en en debatten. Niets interessanter dan een uit de hand gelopen discussieavond

moeten houden om niet aan je trekken te komen (hoewel het ijveren blijft voor een vereniging ter opwaardering van de vergeten zee-otter in de Westerschelde).

Ook buiten het beperkende academische wereldje stroomt er geëngageerd bloed door de aderen van massa's jongelui die hun vrije zondagnamiddag opofferen aan het entertainen van kinderen, geheel niet gehinderd door metershoge stapels schoolwerk die hun bureau bevolken. Groeperingen als Greenpeace of Oxfam (die Chileense wijn...) funderen hun werking eerder op leeftijdsgenoten dan op gedateerde geitenwollensokkenpro-leten.

Dit is geen dodelijk luie generatie die tijdens het jaar verkiest te vertoeven in de beschermende biotoop van de thuis-bioscoop of haar vakanties wijdt aan het spotten van ranke Scandinavische deer-nes op een Zuid-Frans strand. Integen-deel, de hanenkam is misschien getrimd tot een stilistisch imperfect haarstreepje à la Tom Boonen maar het engagement is er niet minder om. Meer dan om uiter-lijk vertoon gaat het nu om inhoudelijke kwaliteit. En geen verbitterde ex-revo-lutionair die ons dat kan verwijten.

"Rotverwende kinders!"

mei '68-er spoor-slags het generatiepact aan de kaak diende te stellen, anders hadden we u graag opgezadeld met zijn integrale reprimande over de jeugd van tegenwoordig. Dat stelletje reactionaire tamzakken met als voornaamste slag-wapen een door RSI-geteisterde Play-station-duim heeft nochtans heel wat meer in zijn mars dan louter bankhan-gen. Het bataljon bier slempende stu-dentenclubtypes niet al te veel krediet gevend uiteraard.

Recentelijk zagen we frauduleuze Gentse prof Fernand Vandamme uit het zadel gewipt worden na aanhoudend

waar een aantal hyperactieve sujetten het nodig achten de revolutionaire geest wat aan te zwengelen.

Ons echter vastpinnen op de schier oneindige (politieke) links-rechts-hanen-kampen is net dat tikje te makkelijk. Daarvoor circuleren er genoeg randor-ganisaties rond het planetaire universi-taire wezen die met een genuanceerde visie geïnteresseerde jongeren uit hun kot lokken om ze warm te maken voor maatschappelijke kwesties allerhande. Het aanbod verenigingen en organisa-ties is zo belachelijk divers dat je er al een uitermate vreemde voorkeur op na

SMS

Bierliefhebbers opgelet! Er is een nieuwe reden gevonden om het drinken van uw favoriete drank te rechtvaardigen. Het is weer eens wat anders dan arme studenten die het dubbele moesten betalen van de uitgestalde prijs voor bier tijdens 'De nacht van de film'.

Niet alleen rode wijn is goed voor de gezondheid, bier is dat ook. Meer zelfs, bier kan kanker voorkomen. Volgens de Amerikaanse wetenschapper Fred Stevens, verbonden aan de universiteit van Oregon, bevat hop (een basisingrediënt van bier) xanthohumol. Die stof kan de ontwikkeling van borst-, baarmoeder- en prostaatcancercellen voorkomen. "Dit is één van de belangrijkste vormen van chemopreventie die we al hebben ontdekt. De enige manier om deze stof binnen te krijgen is bier drinken", aldus Stevens.

De 18-jarige middelbare scholier Michael Sessions is verkozen tot burgemeester van Hillsdale, een stadje in de Amerikaanse staat Michigan dat 8200 zielen telt. Sessions versloeg de zittende burgemeester, de 51-jarige Doug Ingles, met een verschil van slechts twee stemmen. De jongeman spendeerde ongeveer 700 \$ aan zijn campagne. Dat geld had hij verdiend door een vakantiebaantje aan te nemen.

In Limburg opent binnen twee jaar de allereerste officiële Vlaamse popacademie zijn deuren. Er werd reeds een samenwerkingsovereenkomst afgesloten tussen de

Provinciale Hogeschool Limburg en de Muziekodroom. In het eerste jaar zullen er ongeveer 40 studenten zich kunnen inschrijven, waarna het aantal zich over de jaren zal kunnen uitbreiden tot maximaal 120. Vlaams SPA-volksvertegenwoordiger Chokri Mahassine heeft al verklaard: "De Hasselt pop- en rockacademie wordt zeker geen 'idool-school'."

Miss-verkiezingen en andere schoonheidswedstrijden zijn bijzonder populair in Brazilië, men kiest er zelfs de mooiste vrouwelijke gevangene. En net als bij vele andere van dit soort wedstrijden zetelen er in de jury voetballers en journalisten, maar bewaarders en medegevangenen maken er hier ook deel van uit. De hoofdprijs voor de titel Miss Gevangenis 2005 is een geldbedrag van 350 real (135 euro) en een „onderbreking van de dagelijkse sleur", aldus een van de organisatoren.

De Britse Elena Gibson verliest haar titel van Wereldkampioene Paaldansen. Gibson behaalde vorige week vrijdag in de Amsterdamse discotheek Escape het felbegeerde kroontje. Ze had tijdens haar act haar bovenrokje uitgespeeld en dat mocht niet. Strippen was tegen de regels. De Belgische kandidate Gwendy Bosmans had daarover al haar ongenoegen geuit. Het kroontje en de 3000 euro gaan nu naar de Japanse Reiko Suemune. Bosmans, die vijfde eindigde, wordt nu vierde en eerste Europese.

Niels Govaerts

dwars zoekt MEDEWERKERS

wij geven uw passie voor schrijven,
layout of fotografie onderdak

Interesse? Mail ons op dwars@ua.ac.be of spring eens binnen op een van onze vergaderingen op woensdagavond om 20u in de Kleine Kauwenberg 12 te Antwerpen.

Stilte in de zaal...

De bioscoop als slagveld

Uw dienaar begaf zich enkele weken geleden naar een anoniem cinemacomplex, om daar het kaf van het koren te scheiden voor de dwarsdiscipelen. Zoals velen onder jullie wel zullen weten, bestaat er in de bioscoopzaal een onuitgesproken etiquette. Ondergetekende verblijft ettelijke dagen per week in de comfortabele zetels van de gemiddelde zaal en hecht dan ook erg aan die onuitgesproken afspraken. Ze moeten het leven van de bioscoopganger iets makkelijker maken. Jammer genoeg is deze boodschap nog niet doorgedrongen tot het bulk van de massa. Voor de niet-ingewijden onder u: wij, cinefielen, eisen dat het geritsel van chipszakjes, het geslurp van Cola-bekers en het geknars van popcorn een bepaald volume niet overschrijdt. Hoeveel er toegelaten is voor u in de clinch gaat met uw luidruchtige, dan wel freaky buur, hangt af van de religieuze overtuiging van beiden.

Net als in het echte leven zijn er ook in de bioscoopzaal mensen die het absolute recht op vrijheid van meningsuiting willen behouden, zij delen hun mening dan ook

Nog minder willen wij weten welke kleur uw stoelgang had na dat vette eten bij de Indiër eergisteren.

ongegeneerd met de rest van het kijkvee. Aan de andere kant van het spectrum zijn er de fundi's die een stilte eisen waar zelfs de gemiddelde dove ongemakkelijk van wordt. Het leven is een strijd, in alle hoeken en gaten van het bestaan, en de bioscoop is een strijdperk. Sommigen durven vechten voor hun overtuiging en sissen luid naar de fluisterende of giechelende medemens. Met als reactie af en toe een extra luidruchtig 'WAT EEN KUTFILM!'. That's life. Andere mensen trekken het zich niet aan, zij leven dan ook het langst. De wereld is een optelsom van verschillende meningen en overtuigingen. Maar één ding kunnen we niet over ons heen laten gaan: dat luidruchtige mannen al

na 5 minuten tegen elkaar beginnen zeiken over de geneugten des levens en het ongegeneerd over hun (als we hen mogen geloven, succesvolle) liefdesleven hebben op een volume

waar zelfs een bronstige olifant het schaamrood van op de wangen zou krijgen. Ons rechtvaardigheidsgevoel wordt dan met voeten getreden. Resultaat: een kleine schermutseling in de wandelgangen. Dus, lieve mensen, gelieve uw dagelijkse beslommeringen achter te laten aan de kassa. Kom naar de film om jezelf te verliezen in het verhaal. Ga op in de wendingen die de regisseur voor ons heeft uitgewerkt. Maar onthoud steeds: het kan uw buurman of -vrouw niet schelen hoeveel mensen u gisteren op de TD hebt binnengedaan, en al zeker niet hoe het was. Daar is onze maag niet op voorbereid. Nog minder willen wij weten welke kleur uw stoelgang had na dat vette eten bij de Indiër eergisteren.

En als er één ding is waar wij echt niet goed van worden, dan is het wel een koppel geilaards dat besloten heeft de plaatselijke bioscoop tot roze buurt om te toveren. U moet u eens proberen te concentreren op pakweg 'Charlie and the Chocolate Factory' als achterin de bioscoop de plaatselijke Johnny zijn Charlie in de chocoladefabriek van zijn vriendin probeert te manoeuvreren. Iets te duidelijk voorgesteld? Dat dachten wij toen ook... Valt het op dat uw dienaar onlangs met een extreem voorbeeld van deze aberratie werd geconfronteerd? Persoonlijke frustraties zijn een goede bron voor columns, vraag het eens aan al wie ooit een pen heeft vastgenomen. We kunnen u dan ook honderduit onderhouden over alle ontboezemingen die ons (ongeweten) werden gedaan tijdens de nieuwste films. Ter wille van de privacy van de betrokken personen laten we dat. Bovendien: als de bioscoop de nieuwe biechtstoel is, zijn wij dan ook gebonden aan de zwijgplicht?

Jef Van Hoofstat

de Leeuwenkuil

Tekst: Ciska Hoet en Michiel Verbist

Foto: Jef Leyssens

In de aanloop naar de gemeenteraadsverkiezingen van 2006 legt dwars jonge politici op de rooster. Wij gaan op zoek naar hun drijfveren en ambities, we willen weten wat hen voor de politiek en voor hun partij doet kiezen. Wat betekent het vandaag om jong te zijn in de politiek? Wereldverbeters en machtswellustelingen, ambitie en ijdele hoop, wij leggen het bloot. Deze maand spreken we met de geschiedenisstudent Michel Cardon (20) van de N-VA over het Vlaams nationalisme en de bestaansmogelijkheden van een kleine partij.

Wat doe je precies binnen de N-VA?

CARDON Ik zit in het lokaal bestuur van Wilrijk, van arrondissementeel Antwerpen en van jong-N-VA Stad Antwerpen. We zijn nog maar pas opgestart dus het is roeien met de riemen die we hebben. Concreet moet ik vaak naar vergaderingen en hou ik me bezig met publiciteit: ik werk mee aan campagnes en we doen allerlei acties. Ik ben ook kandidaat om op de districtslijst van Wilrijk te komen. Ik zou erg blij zijn moest dat doorgaan maar we hebben daar natuurlijk een kartel en dus is er weinig plaats...

Waarom ben je aan politiek gaan doen, wat spreekt je er in aan?

CARDON Ik was al zeer vroeg geïnteresseerd in politiek, al werd er bij mij thuis

eigenlijk niet zo veel belang aan gehecht. Het is dus echt vanuit mezelf gekomen, uit eigen beweging. Politiek is wel een soort dwang, het houdt me constant bezig. Ik ben er altijd al van overtuigd geweest dat goed bestuur belangrijk is. Daarenboven ben ik Vlaams nationalist, ik geloof in een onafhankelijk Vlaanderen. Dat is mijn hoofddoel, de reden waarom ik in de politiek ben gestapt.

Je ziet Vlaanderen het liefst onafhankelijk. Zou het dan zoveel beter met ons land gaan zonder Wallonië?

CARDON Als ik de huidige structuren in ons land bekijk, ben ik ervan overtuigd dat we beter zouden kunnen besturen met een scheiding van de twee landsgedeelten. Nu moeten er federaal altijd compromissen gemaakt worden en die zijn meestal voor geen van beide landsdelen goed. Maar ook economisch gezien zouden we er erg op vooruit gaan zonder de Walen. We zitten eigenlijk met twee economieën in één land en de Waalse economie heeft gewoonweg andere noden dan de onze. Zij vragen eigenlijk ook om een soort reddingsoperatie en ik geloof niet dat de huidige geldtransfers vanuit Vlaanderen de goede manier zijn. Ze sussen de Waalse economie, laten haar inslapen in plaats van haar in actie te doen schieten. Er zullen zeker banden blijven bestaan tussen Vlaanderen en Wallonië en ik ben -voor alle duidelijkheid- wel voor solidariteit, ik denk zelfs dat dat heel belangrijk is. Maar, het moet transparant zijn

en het moet binnen de perken blijven. De miljardenstroom die er nu is, is niet in verhouding met de povere resultaten. Er moeten toch andere oplossingen zijn? Het zijn onze buitenlandse vrienden en ze moeten zeker geholpen worden maar op een andere manier.

Je wil solidair zijn met Wallonië als buurland in die zin dat je hen -weliswaar op een transparante wijze- geld wil blijven geven. Toch gaat er ook geen geld van Vlaanderen naar onze andere buurlanden om hun economie beter te doen draaien.

CARDON Die hebben dat ook niet nodig, Wallonië is een economisch achtergesteld gebied geworden.

En ben je niet bang dat Vlaanderen geen noemenswaardige macht meer zou hebben omdat we in ons eentje wel erg klein zijn?

CARDON Kleinheid is relatief, zo klein zijn we ook niet, we zouden tegenover andere landen in de EU een gemiddelde grootte hebben.

Spreekt het Vlaams nationalisme als thema nog genoeg mensen aan? Denk je dat de droom van een onafhankelijk Vlaanderen nog leeft onder de mensen?

CARDON Echt leven doet dat natuurlijk niet, net zomin als de 'Belgische droom' ooit geleefd heeft trouwens. Dat heeft twee redenen. Ten eerste komen we heel weinig aan bod in de media.

De mensen zijn te weinig vertrouwd met onze standpunten. Via minister Geert Bourgeois krijgen we nog wel wat aandacht maar in vergelijking met een partij als Groen! -die zelfs minder stemmen haalt dan wij- staan we bitter weinig in de kijker. De evenredigheid is totaal zoek, volgens mij zijn de media te links. Ten tweede heeft dat ook met onze huidige maatschappij te maken, we leven in een kapitalistisch model, dit is een ego-maatschappij: individualistisch en materialistisch. Iedereen denkt in eerste instantie aan zijn eigen voordeel. Men wil niet meer naar het grotere geheel kijken. Je moet wel weten dat andere partijen het daar ook moeilijk mee hebben. Het is niet meer eenvoudig om mensen voor je standpunt te winnen. Mensen engageren zich niet gemakkelijk.

Je vindt de media te links maar als je het hebt over ons kapitalistisch model, klink je zelf erg links. Waarom heb je na de splitsing van de VU eigenlijk niet voor Spirit gekozen?

CARDON Ik ben niet echt rechts, dat klopt. Ik zie mezelf als iemand van het centrum. Dat moet ook in een eerder rechtse partij zoals de N-VA mogelijk zijn. Met Spirit heb ik helemaal niks. Die partij draait ook maar rond één man. Wij hebben naast minister Bourgeois ook nog mensen als Bart De Wever, Frieda Brepoels en Mark Demesmaeker. Spirit is trouwens louter het aanhangsel van de SP.A!

Spirit wordt volgens jou opgeslokt door de SPA maar jullie vormen zelf een kartel met de CD&V. Is de kans niet groot dat jullie op termijn ook zullen opgaan in een grotere partij?

CARDON Het kartel met de CD&V gaat heel goed. Onze basis blijft nationalistisch terwijl de christendemocraten federalistisch zijn. Die onverenigbaarheid behoedt ons mijns inziens voor 'opslorping'. Het Vlaams Belang neemt natuurlijk wel een aantal van onze doelstellingen over maar samenwerking met hen behoort niet tot de mogelijkheden. Bovendien zijn er nog genoeg Vlaams nationalistische partijen die nooit voor hen zouden willen stemmen. De N-VA heeft ook een ander nationalisme. Het VB wil uitsluiten en dat zullen wij nooit doen. Wij willen een inclusief nationalisme. Ik heb geen zin om 'eigen volk eerst' te beginnen roepen, dat vind ik echt een walgelijke slogan.

Wat vind je zelf van jullie kartel?

CARDON Je moet pragmatisch zijn, het kartel heeft onze partij uiteindelijk wel gered en heeft ook een positieve invloed gehad. In 2007 zullen we dan wel zien of we bij CD&V nog genoeg ruimte krijgen, of we samen met hen genoeg kunnen verwezenlijken. Als ze in hun oude gewoontes van het belgicisme vervallen, zal er duidelijk een breuk komen maar momenteel ben ik heel tevreden over de samenwerking. Ze hebben ons nog altijd niet 'verraden' maar we zouden ook zeker alleen verder kunnen. Een kartel met een andere partij is niet per se nodig, al zeg ik natuurlijk nooit 'nooit'.

Je ziet de toekomst van een kleine partij als de N-VA dus rooskleurig in.

CARDON Inderdaad, de peilingen zijn alvast veelbelovend, we krijgen zes à acht procent van de stemmen als we afzonderlijk worden gemeten. Dat ziet er dus goed uit. Op die manier zullen we zeker onze stempel kunnen drukken op het regeringswerk. En wat de gemeenteraadsverkiezingen betreft: ons bekendste thema mag dan wel nationaal zijn, ook op lokaal vlak hebben we heel wat te bieden. We hebben zeker een visie, we zijn geen oppositiepartijtje dat steeds staat te roepen maar weinig doet. Elke gemeente zal zijn eigen programma uitwerken, we zijn echt veel meer dan dat ene standpunt.

Noem eens wat concrete punten, wat moet er bijvoorbeeld beter in Antwerpen?

CARDON Onze stad heb ik altijd redelijk vuil gevonden en een opkuisoperatie is dan ook nodig. Straten én gevels zijn aan een opknappbeurt toe. Er is ook een mentaliteitswijziging nodig, de stad kan niet alles alleen doen. Je kan niet zomaar je vuil op straat gooien, daar moeten echt zware geldstraffen op komen. In Wilrijk zit ik in de jeugdraad en daar probeer ik mijn stempel op het jongerenbeleid te drukken. Zo zijn er veel te weinig fuifruimtes, ik wil maatregelen treffen in het voordeel van de jongeren.

Tot slot, waar zie jij jezelf over tien jaar?

CARDON Hopelijk ben ik dan nog altijd actief in de N-VA, militair. Als het kan wil ik er wel fulltime mee bezig zijn maar ik ga me daar niet blind op staren. Ik zou graag leerkracht geschiedenis worden want dat vind ik ook heel belangrijk.

A bas le condom sanitaire?

Vorig jaar stond de traditionele 'Awareness week', die elk jaar in maart op de stadscampus wordt georganiseerd, volkomen in het teken van de aids/HIV-problematiek. Gedurende een hele week kwamen specialisten het onderwerp toelichten. Op een scherm in het Agora-café werd er geteld hoeveel nieuwe mensen besmet waren sinds het begin van de week. Een lovenswaardig initiatief, het virus blijft zich verspreiden en vormt een bron van onnoemelijk menselijk en sociaal leed. Het zijn echter niet enkel de 'arme Afrikaantjes' die hun aversie voor rubber zullen moeten overwinnen.

Het begon allemaal op een zonnige namiddag in oktober, steeds op zoek naar nieuws besloot ik een bezoek aan het 'Andere Boek' te brengen. Als zelfs dit onderonsje van kritisch denkend Vlaanderen mij geen inspiratie zou bezorgen, kon ik net zo goed meteen mijn journalistieke jas aan de haak hangen.

Ik gaf er echter gauw de brui aan en maakte er dan maar een bezoek aan de cafetaria van het 'Andere Boek' van.

Naarmate de uren verstreken werd mijn glas leger, mijn blik holler en mijn blaas voller. Uiteindelijk werd de druk te groot en repte ik me zo niet goedschiks dan wel kwaadschiks naar het kleinste kamertje van de Plantin Hogeschool (sedert enkele jaren het decor van deze eigenzinnige boekenbeurs). Daar aangekomen stuitte ik op een eigenaardig

toestel dat ik tijdens al mijn jaren op onze geliefde stadscampus nog nooit had mogen aanschouwen. Hoog boven mij uit torende namelijk een immense condoomautomaat ter grote van het gemiddelde Parijse HLM.

Met de 'openhartige' discussie van eind september over actief pluralisme - gevoerd op ons aller UA webmail - nog fris in het geheugen, begonnen de radertjes in mijn hoofd koortsachtig te draaien. Na een kortstondig bezoek aan het Sodom en Gomorra van de Wilrijkse buitencampussen bleken mijn initiële vermoedens onmiddellijk bewaarheid. De Universiteit Antwerpen mocht dan wel eengemaakt zijn, over de urinoirs van de stedelijke campus heersten nog steeds duistere schimmen uit het verleden. Ik moest echter absolute zekerheid hebben. Mijn speurtocht leidde me langs alle potten en pissijnen die

de campus rijk is. Vastberadener dan ooit wijdde ik me aan mijn roeping, Sint Ignatius in hoogst eigen persoon zou me niet meer van mijn pad hebben kunnen afbrengen. Het occasionele gegil van opgeschrikte medestudentes evenmin. (Bij deze wil ik toch even mijn excuses aanbieden voor eventuele ongemakken, maar zien jullie nu meis-

Mijn speurtocht leidde me langs alle potten en pissijnen die de campus rijk is.

jes? Het was niet voor mij, maar voor de journalistiek!) Ophetstudentensecretariaataangekomen, bleek dat ik niet de eerste was die deze sanitaire lacune kwam aankaarten. Blijkbaar hadden ook de jongeren van de socialistische mutualiteit al de vraag gesteld of het misschien toch niet nuttig zou zijn om voorbehoedsmiddelen beschikbaar te maken op een plaats waar dagelijks honderden jongvolwassenen voorbijkomen. Er werd me verteld dat men toen gehoor had gegeven aan deze klacht en dat er zich 'ergens' op de campus wel degelijk een aantal automaten bevonden. Men wist alleen even niet meer precies waar. Mocht ik toch nog twijfels hebben, werd me aangeraden contact op te nemen met dhr. Bruno De Loght, hoofd van studentgerichte diensten.

Het was duidelijk wat me te doen stond, al moet ik eerlijkheidshalve bekennen

dat ik even aarzelde bij de gedachte aan deze ontmoeting. Voor iemand met Iranese roots is het nu eenmaal niet evident om met een bebaarde man te gaan spreken over de verspreiding van voorbehoedsmiddelen. Mijn argwaan bleek evenwel ongegrond. De Loght had de moeite gedaan even te informeren naar de reden van de weldegelijk nog steeds ontbrekende automaten. Blijkbaar was het enige argument dat men hem kon geven, het feit dat er toch winkels genoeg in de buurt van de campus waren. Hij beloofde orde op zaken te stellen en zou veiligheidshalve via de geijkte structuren te werk gaan. Op de sociale raad van 30 november zou de hele zaak een agendapunt worden en eventueel konden de studentenartsen ook nog een dossier opstellen. Zo had er voor gezorgd kunnen worden dat in de nabije toekomst, zelfs op de stadscampus, niet enkel uw geliefde studentenblad maar ook de rubbertjes in ruime mate voorhanden zouden zijn. Dit was echter buiten de waard gerekend, uiteindelijk werd het voorstel weggestemd, niet door één of andere pauselijke gezant, maar door onze bloedeigen studentenvertegenwoordiger, die blijkbaar de noodzaak van voorbehoedsmiddelen op een universiteitscampus niet inzagen.

Mehdi Koochehi

De Vrijdagmarkt

Nostalgie en brocanterie

Tekst: Ruud Wouters
Foto's centerfold: Jef Leysens

Sommige markten zijn meer dan een in dambordmotief geordend geheel van aftandse kraampjes. Sommige markten hebben een ziel, stralen iets uit, slingeren je heen en weer tussen heden en verleden, binnen - en buitenland. Van zodra je voet gezet hebt op zo'n markt wint je nieuwsgierigheid het al gauw van je terughoudendheid. Je voelt je ontdekkingsreiziger in eigen Stad.

Het voorbeeld par excellence van zo'n bezielde markt is de Vrijdagmarkt. Sinds god weet wanneer wordt daar elke vrijdag een markt gehouden waar je allerlei tweedehandse spullen kan kopen. Van in beslag genomen inboedels over retromeubilair tot felgekleurde fietsen waarvan de remkabels op krakemikkige wijze met appelsienstickertjes tegen het kader bevestigd zijn: voor ieder wat wils. Een afgewassen hemdje van wijlen uwen bompa? Vergeelde boeken die nog naar de vorige eigenaar ruiken? Drie euro voor een doos badsloefen? Niet twijfelen zou ik zo zeggen. "De Vrijdagse markt sta voer-

bekend voer vlo's, meubilair en roemmel natuurlijk" waagt Fons ons te vertellen. "Het durft wel al is veur te valle da mense ier unnen eige vlo terugkope. Oemda dien een week teveure gestolen is of zo. Der é ier nen tijd een serieus traffiekske aan de gang gewest. Dan ware der gaste die 's morges den tram ieveranst nor toe pakte, ne vlo pikte en dien ier tege de middag verkochte. Mor dien tijd is voerbij."

Wat de Vrijdagmarkt echter tot een heuse attractie maakt, is de manier waarop de waar aan de man gebracht wordt. Net als op een veiling vormt een zogenaamde roeper de schakel tussen publiek en de te koop aangeboden brocanterie. Alvorens het bieden van start kan gaan, dreunt de anders best wel mondige brulboei van dienst volgende stelregel op verveelde wijze af: "Alles wordt verkocht in de staat waarin het verkeert, zonder reclamaties achteraf. Da betekent dus geen gezever." De startprijs van de meeste stukken bedraagt een luttele euro en kan enkel oplopen indien meerdere geïnteresseerden hardnekkig tegen elkaar op blijven bieden. Het hoort er allemaal bij, gratis en voor niets: die verbeterde blikken, het zwaaien met meerdere flappen van vijf euro, het gejammer en binnensmonds gevloek om

een gemist artikel waar iemand anders lang geleden reeds voor bedankte.

En dan ineens gebeurt het: terwijl heel het marktgebeuren zich voor mijn ogen afspeelt, word ik met een gigantische kracht naar een ander tijdsvak gezogen. Het lijkt alsof den Duits elke moment kan binnenvallen en Sipke Castelein juist de Elfstedentocht gewonnen heeft. Ik ontmoet Pros De Grootte, in een vorig leven nog schrik der zeven zeeën, nu echter gepensioneerd en gepassioneerd bezig met kunst. Hij vertelt mij over zijn verre reizen, dat hij in Argentinië de tango leerde dansen, in Afrika gouden beeldjes uit de grond tevoorschijn toverde, dat hij er bij was toen de Colombiaanse presidentskandidate Ingrid Betancourt ontvoerd werd door de Farcs, en dat als ik een beetje geld op zak zou hebben ik best dit - uitgestrekte wijsvinger - schilderij zou kopen. Wanneer ik mij wederom in het heden bevind, lijkt het allemaal nogal absurd. Toch geef ik hem het voordeel van de twijfel: zelfs Hugo Matthysen kan niet zo gestructureerd uit zijn nek zwammen.

De Vrijdagmarkt is nostalgie. Nostalgie naar een tijdperk dat je zelf niet meegemaakt hebt. 't Is een soort van onbestemde weltschmerz die je plotsklaps

overvalt. Met een overgrote meerderheid van zestigplussers per vierkante meter kan dat misschien ook moeilijk anders. Het is de volksheid, het tegen beter weten in vastklampen aan het traditionele dat het hem doet. Toch is niet alles altijd wat het lijkt. De vrijdagse markt blijkt in handen te zijn van twee firma's, alles wat binnen en buiten gaat wordt zorgvuldig geregistreerd, Meneer De Deurwaarder kijkt alwetend toe. Politie zorgt ervoor dat dik ingeduffelde, doch verkleumde vrouwtjes zonder leurderskaart, wiens waar in een hoekje uitgestald staat, bleek uitslaan, maar onderneemt echter niets. "Da noem kik gen criminaliteit, meneer. Dan vraag kik mij af: moete wij ons dáár echt me bezig houwe? Néje, ik zal erveur zorge da al d'otto's al rond de zevens vant plein zen. Da is mijn taak."

De volgende keer dat uw fiets op onrechtmatige wijze van eigenaar verandert, twijfel dan niet, stap richting Nationalestraat en vraag daar naar de Vrijdagmarkt. Je vindt er wellicht het krel van je dromen. Maar pas op! De vrijdagse vendeurs zijn als geslepen sales managers: de kans dat je met een halve huiskamer terug huiswaarts keert is niet onbestaande...

“Play the game existence ‘til the end of the beginning”

Vorige maand ging er in Parijs een grootse John Lennon-tentoonstelling van start, aangezien het 25 jaar geleden is dat de man vermoord werd. Niets overdreven, want Lennon is nog steeds een steunpilaar van de huidige popmuziek.

Liverpool, 1940: Johns vader verliet zijn zoon voor het wijde zeezicht en zijn moeder begon een nieuw leven, tot ze, toen John zeventien was, voor zijn ogen werd overreden, wat hij nooit te boven zou komen. Eind jaren vijftig schraapte de tiener een groepje bijeen: The Beatles waren gedurende acht jaar de grootste en meest vernieuwende rockgroep van hun tijd. En van alle tijden, zo blijkt nog steeds.

Lennon was echter niet altijd de gevoelige jongen die de media zo graag van hem maakt. Hij had vaak driftbuien, mepte ooit een jeugdvriend bijna dood, lachte Beatlefans op optredens in hun gezicht uit en maakte er een gewoonte van mentaal gehandicapten te imiteren en plein public. Verder is van hem geweten dat hij niet beschaamd was de Hitlergroet te brengen op persvergaderingen en hij zorgde ervoor dat zijn opnameproducent, die Lennons beledigingen niet langer aankon, ontslag nam. Ook joeg hij conservatief Amerika de kast op door te zeggen dat The Beatles groter waren dan Christus en hij kreeg op kunstgebied Salvador

Dali tegen zich in het schild. Deze man, die zich jarenlang te mooi achtte om een bril te dragen, vond het eveneens nodig zijn grote liefde Yoko Ono mee te nemen naar de studio, waardoor The Beatles na verloop van tijd uit elkaar vielen.

Maar hoge bomen vangen veel wind. In het algemeen was Lennon een grappige rebel met een ongelooflijke stem en een bovenaards muzikaal talent. En dat is waar de man moet voor herinnerd worden: zijn onsterfelijke

Hij had vaak driftbuien, mepte ooit een jeugdvriend bijna dood en lachte Beatlefans op optredens in hun gezicht uit.

muziek. Hoewel Paul McCartney compositorisch niet moet onderdoen, waren Lennons nummers tekstueel sterker en conceptueel revolutionairder. Een overzicht van de meest essentiële Lennonsongs in acht nemend, is het een kleine moeite om voor de platte geluidscollage *Revolution 9*, de ridicule protestsong *Give Peace a Chance* of de tenenkrullende mantra *Power to the People* een oogje dicht te knijpen.

Lennons eerste opvallende zet was *I'm a Loser* uit 1964: een klassiek nummertje volgens de regels van de kunst, maar tekstueel ging het eens niet over de liefde, wel over een onbeschaamd zelfbeklag; hij introduceerde dat jaar

eveneens de gitaarecho door in *I Feel Fine* zijn versterker fout aan te sluiten. Een jaar later schreef hij met *You've Got to Hide Your Love Away* een lied dat gedurfd ging over de intimidatie van homoseksuelen en met Norwegian Wood maakte hij het allereerste popnummer waarop een sitar werd gebruikt. Lennons creativiteit ontplofte in 1966 toen hij voor *Rain* de ingespeelde muziek vertraagde, daarover zijn snerpande zang opnam en die achterstevoren afspeelde: een

primeur in de popgeschiedenis. Het hallucinante *Tomorrow Never Knows* speelde met zangeffecten, bedwelmende tapeloops en psychedelische klankmuren: zonder dit nummer had de vrije popmuziek er radicaal anders uitgezien. Ook *Strawberry Fields Forever* was revolutionair: na de fade-out terug een uitro met noise laten infaden, geen slecht idee. In 1967 schudde hij de draaimolen-anthem *Being for the Benefit of Mr. Kite!* uit de mouw en in *I Am The Walrus* had hij onmogelijk meer geluidslagen kunnen proppen. Nadat hij in 1968 in Bombay een meditatie-cursus volgde, kwamen al zijn jeugdfrustraties terug naar boven: het

bloedmooie *Julia* staat haaks tegenover de zelfdestructieve depressie van *Yer Blues* of het schizofrene *Happiness is a Warm Gun*. Lennon pende in 1969 zowel het ultieme stamp lied *Come Together* als de meerstemmige ballade *Because*. Toen hij de primal scream-therapie volgde, schreef hij zijn meest emotionele solowerk: *God, Working Class Hero* en vooral *Mother* met de huilende zinsnede 'Momma don't go / Daddy come home' zorgen voor een onvermijdelijke krop in de keel. Verder zijn er uiteraard *Imagine*, *How?* en *Woman is the Nigger of the World*. Toen Lennon in 1980 na vijf jaar stilte zijn comeback maakte met de rock 'n roller (*Just Like*) *Starting Over* en het tedere *Woman*, mocht dit niet lang duren: op 8 December boorde Mark Chapman in New York vier kogels door Lennons lichaam, omdat hij ervan overtuigd was via de Bijbel en *The Catcher in the Rye* ontdekt te hebben dat Lennon een "commerciële bedrieger" was.

25 jaar later is de muziek van de held der ziekenkasbrilletjes nog verrassend modern en dat is het meest overtuigende bewijs van zijn belang op de popcultuur, relevanter dan al zijn kunstzinnige uitstapjes en vredesacties. John Lennon was en is, inderdaad, Een Grote Meneer.

Matthias Meersmans

Huismus? Of liever Erasmus

Erasmus binnen de BaMa-structuur

Kirsten Cornelissen en Raïssa Mvuyekure

Met bier en dwars op café waan je je misschien even in hogere sferen. Maar ook ander studentikoos vertier staat te popelen om je hemels ver te brengen; naar oorden waar studeren gepaard gaat met exotisch geurende cursusbladen, bruinegebakken Jean Pierres en vleugjes vreemde klanken. Erasmus: een begrip dat naast zeemzoete fantasieën helaas ook bergen vragen doet rijzen. Kan het befaamde uitwisselingsprogramma een plekje veroveren binnen de kersverse BaMa-structuur? En zo ja; waar, wanneer en hoe? Met zenuwachtig tintelende teenkootjes klopten we aan bij Patricia De Clopper van de dienst Internationale Samenwerking. En óf zij meer wist...

Diepe zuchten zullen door de aula's van 2e Bachelors waaien want ook zij mogen hunkeren naar een veelbelovend Erasmusavontuur. Tijd om dromerig te lanterfanten heb je echter niet, wil je volgend jaar in het tweede semester je koffers pakken. Deze periode is ideaal omdat er dan minder lessen geprogrammeerd zijn om tijd in te ruimen voor je

scriptie. Naast het uitzweten van examenstress op de skilatten, beslis je begin februari best even in welke drie universiteitssteden je bij voorkeur wil neerstrijken, want de eerste week van het tweede semester vinden er infosessies plaats. Daarna heb je amper zes weken om een gepast studiepakket samen te stellen, het spaarboekje van je ouders aan te snijden en je lief te voorzien van menig bolletjeszakdoek. Voor bestem-

Doen bestemmingen als Mexico, Zuid-Afrika, Thailand en Uruguay jou ook zo reikhalzen?

mingen binnen Europa moet je je aanvraag vóór 17 maart indienen. Zij die het sprankelende oceaanoever eens van de andere kant willen zien, hebben nog minder tijd. Eind februari wordt van hen een lijvig dossier verwacht, anders vallen hun grenzeloze plannen in desbetreffend water.

Voor puzzelliefhebbers houdt Erasmus het heerlijk botvieren van hun passie in, want vaak is het een hele klus om uit te pluizen naar welke universiteit je precies kan. Bij nader onderzoek stoot ons kritisch oog op een enorm verschil in de waaier van aanbiedingen per faculteit. TEW'ers en juristen in spe krijgen de meest zinnenprikkelende plekken voorgeschoteld. Doen bestemmingen als Mexico, Zuid-Afrika, Thailand en Uruguay je ook zo reikhalzen? Op jaloerse

thuisblijvers kunnen studenten Biomedische Wetenschappen niet rekenen: het aanbod blijft beperkt tot Zwitserland en Nederland. Verleidelijk, toch?

Maar niet getreurd. Het Utrecht Netwerk bijvoorbeeld, waarvan de UA een stichtend lid is, biedt jaarlijks duizend studenten bestemmingen aan die de eigen faculteit niet voorstelt. Je zal wel een felle strijd moeten voeren met

je Europese collega's/concurrenten om je favoriete stekje te bemachtigen. Wie surfers Down Under wil bewonderen of imiteren komt via deze samenwerking zeker aan zijn of haar trekken. Als enige voorziet dit samenwerkingsverband immers tripjes naar Australië. Aantrekkelijk is ook de bilaterale samenwerking met universiteiten uit Québec: dankzij dit project kan je je onderdompelen in een Frans en Engels talenbad.

Bang dat ontbrekende onderscheidingen of magere financiën deze droom aan flarden scheuren? Geen paniek. Ook geïndividualiseerde trajectgangers krijgen de kans om onze geliefde stad even vaarwel te zeggen, al zal het samenstellen van hun vakkenpakket een ietsiepietsie meer inspanningen vergen. Het antwoord op de hamvraag -wat zal dit

me kosten- blijkt wel wat rooskleuriger dan verwacht. Concrete bedragen? Er zijn verschillende maandbedragen. Alle Erasmusstudenten krijgen een forfaitaire installatievergoeding. Beursstudenten kunnen maandelijks nog eens rekenen op 200 euro. Of je op kot zit aan de Ossemarkt of in hartje Salamanca, je ouders' portefeuille zal er niets van merken.

Het Erasmusproject, dat bijna twintig jaar bestaat, vierde vorig jaar zijn één miljoenste deelnemer. Tegen 2015 wil men de kaap van drie miljoen uitwisselingsstudenten halen. De BaMa-structuur staat tenslotte voor harmonisering van het hoger onderwijs in Europa en daarbuiten, internationalisering speelt daarin een vitale rol. Erasmus past dus perfect in dit plaatje.

Nog vragen of toch niet helemaal overtuigd? In jouw faculteit kan je folders van de dienst Internationale Samenwerking raadplegen tijdens je speurtocht naar meer info. Elke faculteit heeft bovendien minstens één internationaliseringsdeskundige die je wegwijs kan maken en ESN (Erasmus-studentnetwork) is hét forum om uit eerste mond buitenlandse ervaringen te horen. Houd vanaf december zeker ook de valven in het oog.

Meer info: www.ua.ac.be/international

Kuifje in Azerbeidzjan

Tekst: Mehdi Koocheki

Foto: Jef Leyssens

Het ineenstorten van de Sovjet-Unie liet in Centraal-Azië een lappendeken van despotenstaatjes na. Olaf Koens, student eerste bachelor filosofie, ging samen met zijn studentenclub AEGEE de verkiezingen in Azerbeidzjan van naderbij bekijken en zag dat het niet goed was.

Kan je even uitleggen wat AEGEE is en wat jullie juist doen?

AEGEE is een interdisciplinaire studentenvereniging, met afdelingen in 240 Europese steden. In Nederland zijn die soms heel groot met 200 leden of meer, in andere landen een stuk kleiner. In België zitten we alleen in Leuven. Daar organiseren we elk jaar een week waarin zoveel mogelijk talen worden onderwezen. We organiseren ook conferenties en seminars. De steden werken autonoom onder een overkoepelend Europees netwerk dat alles samen houdt. Ik ben 2 jaar lang lid geweest van AEGEE in Groningen. Ik ben er langzaam ingerold en omdat AEGEE Europe vooral vanuit Brussel werkt ben ik daar nu meer bij betrokken geraakt. Ik werk ook mee met AEGEE Leuven, maar dit project van waarnemingsmissies ben ik aan het opzetten voor AEGEE Europe.

Wat zijn eigenlijk de doelstellingen van AEGEE?

Europese integratie is onze belangrijkste doelstelling, we erkennen in principe dus ook geen grenzen. Europa loopt bij ons van IJsland tot Azerbeidzjan en van Portugal tot diep in Rusland. AEGEE werkt als NGO dus wat we ook doen is lobbyen. Om maar een voorbeeld te geven: het Erasmus-programma

is opgestart als een AEGEE-project in 1993 en dan later, na ons lobbywerk, door de Europese Unie ontwikkeld.

Blijkbaar werd het in Azerbeidzjan pas vanaf 27 oktober mogelijk voor buitenlandse NGO's om de verkiezingen waar te nemen. Waren jullie al lang op voorhand van plan om te vertrekken of was dit echt last minute?

De missie was natuurlijk al veel langer gepland. Het probleem was dat we echt werden tegengewerkt. Uiteindelijk heb ik samengewerkt met twee andere organisaties: Lymec, de Europese liberale jeugd en Silba, een Deense NGO. Die samenwerking heeft er toe geleid dat we politieke druk konden uitoefenen op Azerbeidzjan, zodat we uiteindelijk toch geaccrediteerd werden.

De voorzitter van de Raad van Europa commissie voor Azerbeidzjan was Leo Platvoet, een parlementariër van Groenlinks in Nederland. Daar ben ik zelf pas heel laat achtergekomen. Ik heb hem opgebeld en hem verteld hoe moeilijk het was voor buitenlandse NGO's om een accreditatie te krijgen. Ze hebben dat opgenomen in een rapport en 3 dagen later werd die regel door de regering van Azerbeidzjan opgeheven.

De democratie in Azerbeidzjan is op zijn zachtst gezegd nogal omstreden. De presidentsverkiezingen in 2003 werden bijvoorbeeld over de hele lijn afgekeurd door de internationale waarnemers. De verwachtingen over deze verkiezingen waren echter hoopvoller. President Aliyev had een paar dagen voor de verkiezingen dan toch nog

buitenlandse NGO's toegelaten als waarnemers en op vraag van de internationale gemeenschap het gebruik van onzichtbare inkt bevolen om dubbelstemmen te voorkomen. Toch zijn er nog dingen fout gegaan. De OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) heeft een bijzonder kritisch rapport afgeleverd en jullie ook. Wat is er nu juist misgegaan?

We zijn de dag voor de verkiezingen naar het noorden afgereisd, naar het platteland op vijf kilometer van de grens met Dagestan. Toen we op het stembureau aankwamen, zag het er allemaal goed uit. Alles was goed geregeld: er zat een stemcommissie, er waren boxen en briefjes. Maar dan merk je rond een uur of negen dat er plots een peperdure Mercedes komt aanrijden met kandidaten van de YAP (de regeringspartij). Wat zij doen is verderop in de straat een soort carrousselstemmen organiseren. Ze bieden alle stemplichtigen een dollar aan, als zij van hen een stembriefje aannemen waarop de juiste naam al aangekruist is en weer buitenkomen met het blanco stembriefje dat ze hebben gekregen in het stemlokaal. Aangezien de mensen daar zeer arm zijn, betekent een dollar al heel wat geld.

Ik heb die mensen gezien; de eerste keer dat ik het zag kon ik het niet geloven. We gingen van stembureau naar stembureau en op het volgende bureau zagen we exact hetzelfde: ook weer iemand in een maatpak, handjesgevend enzovoort. Het ging zelfs van kwaad naar erger: ik heb bureaus gezien waar de kandidaten, waarop gestemd moest worden, simpelweg naast de boxen stonden. Ze vroegen doodleuk aan de mensen op wie ze gestemd

hadden en dan staken ze het briefje zelf in de box. Ook maakten ze sommige mensen wijs dat ze door die speciale inkt -die je net vernoemde- zouden kunnen controleren op wie ze gestemd hadden.

Kan je als waarnemer enkel waarnemen?

Dat dachten wij ook in het begin, maar het liep zodanig uit de hand dat we wel moesten ingrijpen. Dus zijn we op die mannen in maatpak toegestapt en hebben we gevraagd wie ze waren, wat ze daar deden, hoelang ze er nog gingen blijven staan, enzovoort. Uiteindelijk worden die mensen zenuwachtig, want ze weten donders goed dat ze iets doen wat niet mag en dan gaan ze weg. Bij het tellen hebben we eigenlijk nog het meeste ingegrepen. Het hoofd van mijn stembureau was bijzonder corrupt, die wou alleen stemmen voor één bepaalde kandidaat tellen en de rest niet. Ze vouwde dus een biljet open, keek, vertelde op wie er gestemd was, schreef het zelf op, vouwde het dicht en stopte het weg. Dat is natuurlijk niet de manier waarop je stemmen telt.

De verenigde oppositie Azadliq wordt, ook in het buitenland, wel eens afgeschilderd als een onkundig allegaartje van botsende ego's. Is er eigenlijk een valabele oppositiekandidaat of een echte democratische beweging in Azerbeidzjan?

Dat is erg grappig, ik heb gemerkt dat de buitenlandse media inderdaad heel hard hameren op de zwakte van de oppositie. Mijn ervaring is alleszins anders. We hebben ons daar de eerste dagen laten informeren door verschillende seminars bij te wonen.

En daar is net een heel sterke oppositie met belangrijke politieke figuren, die capabel zijn om politieke veranderingen door te voeren. De belangrijkste onder hen is Isa Gambar - het hoofd van Musavat (belangrijkste oppositiepartij)- hij wordt over het algemeen bestempeld als de nieuwe Joesjenko. Ik heb met hem ook gesproken. Er zit daar een hele garde jonge, geëngageerde mensen die echt dingen willen veranderen. Het probleem is het moment.

Wat denk jij dat de weg wordt voor een democratisch Azerbeidzjan? Zal dat geleidelijk onder leiding van de huidige president gebeuren of door een beweging zoals in Georgië of Oekraïne?

Het moet een combinatie zijn. Zolang de Amerikanen niet geïnteresseerd zijn, zal het niet lukken. Het enige wat belangrijk is voor de VS, en grotendeels ook wel voor Europa, is stabiliteit. Als er rust is, komt er vlekkeloos olie uit de grond. Komt daar onrust, komen daar chaotische machtsvernames, putschen, ja dan gaat dat verkeerd. Natuurlijk wil men dat faciliteren op een democratische manier. Maar Ilham Aliyev doet het netjes wat de olie en de buitenlandse relaties betreft. In Bakoe was de eerste persoon die ik tegenkwam, degene die alle buitenlandse contacten regelde voor Azadlig. Daar ben ik goed bevriend mee geraakt. Ze werken heel hard aan steun in het buitenland. Ze hebben nu min of meer de steun van de democraten maar niet van de republikeinen in de VS. De oranje-beweging (beweging die zich inspireert op de machtswissels in ondermeer Georgië en Oekraïne, nvdv) zoekt het momentum.

Wat de VS en die oranjerevoluties betreft, bepaalde analyses zeggen dat de VS wat terughoudender is geworden om de tactiek van steun aan de oranjerevoluties toe te passen. Ondermeer omdat ze hun militaire basis in Oezbekistan zijn kwijtge-

raakt, omdat de plaatselijke president zich bedreigd voelde door hun aanwezigheid. De republikeinse senator Richard Lugar, president Bush zijn persoonlijke afgevaardigde in Oekraïne in december 2004, ging zelfs zover om ronduit te zeggen dat er in Azerbeidzjan geen oranjerevolutie komt. Heeft zo'n beweging eigenlijk de kans om op eigen kracht te winnen?

Nee. Nooit.

Als die oranjebeweging het niet op eigen kracht kan doen, in hoeverre is het dan nog een echte volksbeweging?

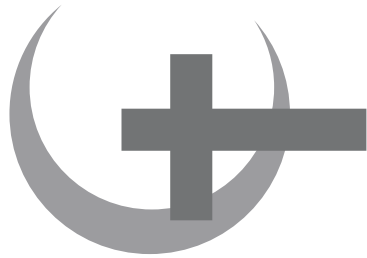
Wat ze nu aan het doen zijn, is heel mooi, maar het slaagt niet. Ze zijn in staat een hoop mensen op de been te brengen. Als je twintig-, dertigduizend mensen naar een demonstratie kan brengen dan is dat best een prestatie. Zeker als je er rekening mee houdt dat alle studenten niet aanwezig mochten zijn, zij werden verplicht naar de universiteit te gaan, en dat alle wegen waren afgesloten enzovoort. Je merkt wel dat het leeft onder de mensen, alleen is iedereen bang. Men probeert het daar op de Oekraïense manier te doen: meer mensen mobiliseren, naar het centrum trekken, een kamp opslaan, media-aandacht en steun uit het buitenland krijgen om uiteindelijk nieuwe verkiezingen te eisen en op die manier de revolutie plaats laten vinden. Maar daar is steun uit het buitenland voor nodig. Wat gebeurt er nu? Na die laatste rally gingen alle journalisten naar huis. De verkiezingen waren voorbij, de OVSE was kritisch, maar dat staat mooi in een rapport, dat is al gelezen. En ondertussen heeft de president alleen maar meer tijd om het protest verder in te dammen. Wat moet er gebeuren? Het moet eens ophouden, men moet eens eerlijk onder ogen komen wat daar gaande is. Mensen moeten zich dat realiseren.

Meer info: www.aegge.org

De universiteit heeft een nieuw logo

Wim Le Page

Een nieuw logo voor de
Universiteit Antwerpen

Universteit Actief Pluraal

WLP

Een nieuw logo voor de
Universiteit Antwerpen:
een letter voor elke campus

Antwerpse Universiteit
aan het Water

WLP

Een nieuw logo voor de
Universiteit Antwerpen,
zoals de **A** van Antwerpen...

WLP

Universiteit Antwerpen
steelt logo's

PLAGIERENDE UNIVERSITEIT
ANTWERPEN

WLP

Universiteit Antwerpen
steelt logo's

Vrij Plagierende
Universiteit Antwerpen

WLP

Universiteit Antwerpen
steelt logo's

universiteit
▶▶ antwerpen

WLP

Djekuji moc!

Tekst en foto: Evelien Wouters

“Praag laat niet los. Ons beiden niet. Dit moedertje heeft klauwen. Pas als we haar aan twee zijden in brand steken, in Vysehrad en Hradschin, wordt het voor ons mogelijk om ervan los te komen.” schreef Kafka - naast Gustav Meyrink misschien de beroemdste Praagse schrijver - ooit over deze stad. En hij heeft gelijk gehad: Praag laat u niet gaan. Na twee maanden in deze vreemde stad, geeft ze langzaam al haar geheimen prijs. Ze toont haar trots, haar eerlijkheid, haar schoonheid en schittering, in de donkerte van de herfst (de avond valt hier een half uur eerder). Praag lijkt wel een peperkoeken stad. Eentje om van te snoepen. Het is een stad met een geschiedenis (niet zomaar een ‘verleden’), met een bruisend heden en een uitdagende toekomst. Praag. Een majestueuze, sierlijke, eerlijke en enorm koude stad. Maar ze toont ons ook dat ze een plek is voor kreupelen, blinden, zatlappen, bedelaars, zwangere vrouwen en dikke mensen.

In de gangen van het metrostation ‘Mustek’ - pal in het centrum - staat geregeld een jonge vrouw met onvolgroeide ogen. Ze zijn zo klein en verschrompeld als twee rozijnen. Ze staat er met haar witte stok en een wit bekertje in de hand. Menig voorbijganger staart haar ongegeneerd aan - ze kan het toch niet zien - of gooit enkele kronen in haar plastieken bekertje. Twee andere blinden kussen elkaar onverholen en met veel passie, terwijl hun ogen ronddraaien naar

alle kanten. Hun witte stokken lijken met hen mee te dansen. Ze zien echter niet van elkaar dat ze allebei oerlelijk zijn. Voor hen misschien een voordeel, voor toeschouwers zijn ze niet meer dan een curieuze attractie.

Langs weerszijden van de walgelijk toeristische Karelsbrug vallen bedelaars op hun blote knieën voor je neer. Vaak met jonge hondjes aan hun zijde - om meer medelijden te wekken? Met hun kalende schedels (alle bedelaars zijn mannen, om één of andere reden) naar de hemel gericht en hun ogen gesloten trotseren ze de koude, de regen, de sneeuw, de politie en de toeristen. Wanneer een enkeling vijf kronen in hun hoedje of bekertje werpt,

doen zij de moeite om zich met krakende knieën op te richten. Het licht dringt even door tot in hun doffe ogen en zij kijken u recht in het gezicht terwijl zij een luid en oprecht ‘Djekuji!’ (dank u!) langs hun schorre stembanden laten vloeien. Daarna slaan zij de ogen weer neer en laten het hoofd nederig hangen.

Ook ‘s nachts zit de tram vol dronken, slapende mensen en af en toe zie je een zatlap bijna doodvriezen, al slapend onder een bankje, volgegoten met goedkope rum of slivovice. Sommigen durven ook hun plastieken lege flessen te laten vullen met vers getapt bier, in een goedkope pivnice. De kloof tussen de toeristenkudde en de vierde wereld is hier maar al te markant aanwezig.

Elke eerlijke toerist zou in zijn weekendje een moment moeten inlassen om naar de buitenwijken te trekken, om daar het verleden te zien: het turbulente verleden, belichaamd door grote communistenblokken. Het eigenaardige aan Praag is dat de recentste geschiedenis nog niet echt voltooid verleden tijd is. Je kan als het ware de geur van verbrand studentenvlees nog ruiken (In memoriam Jan Palach), de sporen van de tanks nog zien in de huidige kapitalistische winkelstraten en de ingetogenheid van de mensen voelen. Ga maar eens na hoeveel Tsjechen er in het openbare leven openlijk een lach tonen... Waar Kafka zich een vogel voelde, op zoek naar een kooi, daar voelden de Tsjechen zich - tot voor kort - het vogeltje, gevangen in de kooi. Gevangen in een grote, zwarte en zogenaamd verlossende kooi. De vogeltjes werden bevrijd op zeventien november 1989, met de Fluwelen Revolutie. Maar ze zijn niet gaan vliegen, sindsdien is rood de modekleur nog niet geweest (sokken in sandalen wél) en blijft de kilte van de Koude Oorlog nog hangen. Praag blijft een beetje een bevrijdende gevangenis: ze heeft een januskop, steeds kijkend naar het voorbij, dat haar achtervolgt en met haar meeloopt, en ondertussen vooruitkijkend, verder hollend naar de toekomst, naar de Europese Unie. Praag is een moedertje met klauwen, ze laat ons niet los. De enige die er al eeuwen rustig onder blijft is de Moldau, die gezapig verder stroomt, alsof er nooit iets aan de hand is geweest.

Niet al wat blinkt, is goud

Waar is de tijd gebleven dat een doorsnee student voor slechts vijftig oude Belgische Franken zijn maag kon vullen? Tegenwoordig betaalt men minstens twee euro vijftig voor een smoske kaas, drank niet inbegrepen. De ene beweert dat het de schuld van de Euro is, volgens andere is het een normale evolutie van de maatschappij of ligt het aan de inflatie. Uiteindelijk maakt het niet veel uit; het leven is voor iedereen duurder geworden en logischerwijs dus ook voor studenten. Hierdoor gaan steeds meer van onze soortgenoten werken tijdens het academiejaar. Tot nog toe moesten wij voornamelijk zorgen dat we onze 23 dagen in de zomerperiode niet overschreden. Onlangs diende men echter een nieuw wetsvoorstel in dat in de media veel stof deed opwaaien. Daarom besloten we senator Stefaan Noreilde, de verantwoordelijke achter deze zaken, eens te raadplegen.

Zou u de motivatie achter dit wetsvoorstel kunnen toelichten?

Het komt rechtstreeks voort uit de ervaring die ik tijdens mijn studententijd heb opgedaan. Ik heb toen namelijk zelf allerlei studentenjobjes gedaan. Zo heb ik in de Makro achter de kassa gestaan en heb ik onder andere in een yoghurtfabriek gewerkt. Maar de job die mij het meest is bijgebleven was redder aan zee. Daar heb ik een jaar intensief fysiek voor getraind. Nadat ik geslaagd was voor de proeven kreeg ik een bediendencontract van twee maanden aangeboden. De gemeente eiste dit omdat ze voor een dergelijke belangrijke functie een ervaren persoon nodig hadden. Ik besepte meteen dat dit niet klopte: als student kon ik op die manier niet aan een voordelig RSZ-tarief werken.

Heeft u toen al iets concreets ondernomen?

Ik heb toen reeds naar de verschillende personen op het terrein geluisterd. Maar het heeft eigenlijk geduurd tot ik in 2003 senator werd, na mijn voorzitterschap van jong VLD Nationaal. Ik heb toen mijn opgedane ideeën omgezet naar een wetsvoorstel, dat ik op achttien februari 2004 heb ingediend.

Wat houdt dit wetsvoorstel nu precies in?

Eerst en vooral wil ik vermelden dat het nieuwe KB niet mijn oorspronke-

lijk wetsvoorstel is. Het resultaat is een consensus dat door de verschillende politieke actoren is bereikt. In de vorige wetgeving hadden studenten de mogelijkheid om 23 dagen te werken in de zomerperiode tegen een gunstig RSZ-tarief van tweeënhalf procent. In de nieuwe wetgeving krijgen alle studenten 'een rugzakje van 46 dagen' dat ze over twee periodes mogen gebruiken. Samengevat mogen studenten dus tijdens de zomer 23 dagen werken tegen een RSZ-tarief van tweeënhalf procent en 23 dagen gedurende het academiejaar

tegen een iets hoger RSZ-tarief van vijf procent. Er moet echter wel op gewezen worden dat een student die langer dan 46 dagen werkt deze voordelen verliest en onder de wetgeving van de gewone werknemer valt.

Wil dit dan zeggen dat de student die meer dan 46 dagen werkt al zijn RSZ-voordelen moet terugbetalen?

Ja en sterker nog, ook de werkgever zal zijn RSZ-voordelen moeten terugbetalen. Dit kan al snel gaan over meer dan dertig procent van het brutoloon.

Waar komt deze consensus dan vandaan?

Eigenlijk heeft Freya Van Den Bossche (toenmalig minister van Werk) mijn wetsvoorstel als het hare gepresenteerd. Dit gebeurt wel vaker in de politiek, men werkt keihard aan een wetsvoorstel en de regering gaat er dan vervolgens mee lopen. Concreet heeft Freya mij gezegd dat ze de nieuwe studentenwetgeving ging uitvoeren via een programmawet. Die hebben altijd voorrang op anderen. Ik volgde haar daarin, ik ben niet zo eergierig dat heel Vlaanderen moet weten dat dit mijn wetsvoorstel was. Het ging mij om de snelheid van uitvoeren, ik kan mij daar zonder problemen bij neerleggen. Trouwens, de goed geïnformeerde student zal hopelijk wel weten dat ik er hard voor gewerkt heb.

De media hebben het onderscheid tussen uw wetsvoorstel en de uiteindelijke consensus niet gemaakt. Dit heeft zowel bij de werkgevers als bij de studenten voor veel verwarring gezorgd.

Inderdaad, en de verwarring is nog niet opgeklaard. Volgens mij is het KB op dit eigenste moment nog niet gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. Het kent bijgevolg in theorie nog geen rechtszekerheid. Hierbij moet ik wel eerlijkheidshalve toevoegen dat er een 'gentleman's agreement' bestaat tussen de werkgevers en de RSZ dat er op neerkomt dat de studenten niet gecontroleerd zullen worden voor de periode vanaf de overeengekomen begindatum, één oktober 2005, tot het KB gepubliceerd is. Meer dan waarschijnlijk zal de RSZ zelfs studenten die over hun 23 dagen gaan tijdens de eerste drie maanden met rust laten. Natuurlijk is dit alle-

maal officieus.

Voor wie is dit nieuwe KB dan voordelig?

Studenten die zo af en toe iets willen bijverdienen gaan dankzij dit nieuwe KB makkelijker meer kunnen werken en verdienen.

En hoe zit het dan met studenten die hun studies zelf moeten bekostigen en met een studiebeurs niet toekomen?

Deze studenten zullen waarschijnlijk door het nieuwe KB benadeeld worden. Het zou kunnen dat jongeren die echt veel gaan werken, zowel tijdens het academiejaar als tijdens de zomerperiode, enorme concurrentie gaan krijgen van jobstudenten. Deze studenten zullen namelijk onder het statuut van gewone werknemer vallen en mogen niet meer overschakelen naar het statuut van jobstudent.

Eigenlijk wordt er op die manier een groep studenten die het geld echt nodig heeft in de kou gezet.

Is het niet vreemd dat juist de SP.A deze minder sociale wetgeving steunt?

Ergens wel, maar anderzijds kan ik de SP.A wel begrijpen. Zij stonden onder enorme druk van de vakbonden die rond het thema van de studentenwetgeving asociaal en conservatief hebben gehandeld. Het ging zo ver dat telkens wanneer het wetsvoorstel ter sprake kwam in de media, de vakbonden op hun achterste poten gingen staan. De ABVV-jongeren zijn zelfs meermaals gaan tegenbetogen! Voor hen waren de bereikte 46 dagen eigenlijk al een té revolutionair idee. Het uitgangspunt van de

vakbonden was dat werknemers ten alle prijzen beschermd moeten worden. Studenten die van een voordelig RSZ-tarief zouden genieten betekenen voor hen in se al oneerlijke concurrentie voor de gewone werknemers en werklozen.

U kan zich in dit KB dus niet echt vinden.

Neen, maar het enige dat ik voorlopig kan doen is Peter Vanveldhoven (de huidige minister van Werk, nvdr) op de fouten blijven wijzen en hem zo proberen te overtuigen. Ik denk zelfs dat dit mogelijk moet zijn, Peter is een redelijk mens. Zeker als hij ziet dat er effectief problemen ontstaan rond werkstudenten, zal ook hij naar een betere oplossing willen zoeken. Van hem verwacht ik niet veel last. Nogmaals: het zijn de vakbonden die moeilijk doen.

Bent u nog iets anders van plan?

Jazeker, zodra het nieuwe KB is gepubliceerd ga ik mijn oorspronkelijk wetsvoorstel in een aangepaste versie opnieuw indienen. Ik denk trouwens dat dit KB na één à twee jaar herbekeken zal worden. Men zal hopelijk tegen dan inzien dat de studentenwetgeving meer transparantie en duidelijkheid behoeft. In ieder geval mag u van mij verwachten dat ik het zal blijven opvolgen.

Tekst: Delphine De Pauw, Koen Van Oost

Foto's: Jef Leyskens

Voor u bekeken

Jef Van Hoofstat

A History of Violence

Ingetogen, dat is het minste dat je van de laatste worp van David Cronenberg kunt zeggen. Zeker als je zijn voorgaand werk kent, waarin het bloed en de gore niet van de poes waren. In 'A History of Violence' speelt Viggo Mortensen Tom Stall, een extreem brave huisvader. Gelukkig getrouwd, twee schatten van kinderen en een rustig kabbelende job als uitbater van een koffieshop. Wat wil een eenvoudig man nog meer? Klinkt niet bepaald als een Cronenberg-film? Je hebt gelijk. Maar wij gingen alvast

op het puntje van onze stoel zitten bij de eerste actiescène, waarin Mortensen twee nietsvermoedende overvallers op spectaculaire wijze op andere gedachten brengt. Cronenberg hasn't lost his touch. Tegen wil en dank wordt de stille Tom daarop een Amerikaanse held. Alles lijkt terug peis en vree in Americatown. Tot een drietal gangsters uit de 'grote stad' Tom komen lastigvallen. Onder hen trouwens een onwaarschijnlijk coole Ed Harris, die er nog nooit zo dreigend uitzag. Zij kennen Tom als Joey en

ze betichten hem zelfs van een verleden in de georganiseerde misdaad. Is er iets mis met Tom? Heeft de brave huisvader een verborgen verleden? Deze minimalistische setting is genoeg voor Cronenberg om je anderhalf uur lang in dubio te laten verkeren. Het lijkt allemaal zo simpel, deze film - met slechts drie actiescènes - is ontdaan van alle franjes. Maar in zulke eenvoudige films herken je makkelijk de hand van de meester. En laat er geen twijfel over bestaan, Cronenberg is een meester, dat bewijst hij

hier nogmaals. Hij wordt natuurlijk geholpen door een sterke cast, met Mortensen voorop. Die zet hier ongeveer de dorpsversie van Aragorn, zijn personage in 'The Lord of the Rings' neer. Enige minpunt is dat het van alle vet ontdane verhaal weinig ruimte overlaat voor de karaktertekening van de andere personages, die dan ook wankelen op de rand van het karikaturale. Geniaal, ondanks de strakke lijn in de film.

SCORE: 75%

Een wonder is geschied. Woody Allen heeft een film gedraaid die zich niet in New York afspeelt. Wie 's mans carrière een beetje kent, weet dat dat net zo logisch is als Dennis Bergkamp die Icarus-gewijs naar Oekraïne vliegt om er met Arsenal brandhout te maken van de plaatselijke tegenstander, of als Tom Cruise die zich openlijk bekeert tot de sadomasochistische dwergengeliefde. Allen zat lange tijd zonder geld. Geen enkele Amerikaanse producer wilde hem nog geld geven als hij volledige artis-

tieke controle bleef eisen. Godzijdank voor de neurotische New Yorker kwam de redding uit good old England. Britse geldschietters wilden de grootheid uit de filmgeschiedenis volledig ter wille zijn. Enige voorwaarde: het resultaat moest Brits zijn. Het vergde enige aanpassing van de man die nooit verder filmde dan drie straten van zijn appartement, maar uiteindelijk bleek het een vermomde zegen. Een andere setting betekende voor Allen een nieuwe start, meer ademruimte. Eindelijk kon hij

nog eens filmen zonder de clichés die zijn films de laatste jaren kenmerkten. Het verhaal is - zoals zo vaak bij intelligente films - erg eenvoudig. Quod erat demonstrandum. Jonathan Rhys-Meyers (look-a-like van Joaquin Phoenix), speelt een ex-tennisprof die trouwt met een rijk maar saai meisje. Hij begint een affaire met zijn schoonzus, en wordt verscheurd door de keuze voor een rijkeluisleventje en de vrouw van zijn leven. Wie van ons heeft nog niet in deze situatie gezeten? Ook hier laat de

regisseur ons twijfelen over de afloop. De ontknoping is dan ook van wereldklasse. We verklappen wel niets, dit moet u zelf gaan ontdekken. Het doet ons plezier u nog eens met volle overtuiging een Woody Allen aan te raden. En het doet natuurlijk ook geen kwaad dat de hemelsmooie Scarlett Johansson de vrouwelijke hoofdrol speelt.

SCORE: 65%

In da club

de minder bekende studentenclubs

**Vele studentenclubs ontle-
nen hun identiteit grotendeels
aan de studierichting waaruit
zij ontstaan. Daarbij denk ik
vooral aan SOFIA (Rechten), de
WIKINGS (TEW en handelsin-
genieur), Aesculapia (Genees-
kunde) en aan iets kleinere
clubs als KLIO (Geschiedenis)
en KDA (Chemie). Allen gaan zij
er prat op dat zij de ware pleit-
bezorgers zijn van de studenten
van "hun" studierichting. Toch
zijn er ook nog andere clubs,
misschien niet zo bekend of
groot, die vaak al jaren bestaan.
De gemeenschappelijke basis
waar zij van uitgaan is niet die
van een specifieke opleiding,
maar wel de voorliefde voor één
of andere activiteit.**

Omdat bier aanzien wordt als een belangrijke schakel binnen het clubgebeuren is het niet zo onlogisch dat er bepaalde clubs gevormd worden op basis van die passie voor het goddelijke gerstenat. De liefhebbers van Duvel komen zo aan hun trekken bij Abundantia en de onvoorwaardelijke fans van brouwerij De Koninck

kunnen terecht bij Prosit Rex. Daar kunnen zij deelnemen aan het jaarlijkse galabol(leke). Op hun website worden ook nog vele recepten vermeld waarvoor het door hen geliefde bier als ingrediënt kan dienen. Deze clubs slaan overigens twee vliegen in één klap omdat hun belangrijkste sponsor tevens ook hun drankleverancier is. Soms kan het leven toch

Deze clubs slaan twee vliegen in één klap, omdat hun belangrijkste sponsor tevens de drankleverancier is.

eenvoudig zijn. De UA profileert zich als een volwaardige universiteit naast de grote broers Leuven en Gent, wat er voor zorgt dat er ook vele studenten worden aangetrokken van buiten het Antwerpse. Een aantal onder hen hebben in het verleden besloten om een club op te richten voor streekgenoten. Zo kunnen jongelui uit West-Vlaanderen zich aansluiten bij de Westkanters of Westlandia (deze laatsten komen vooral uit de streek rond Ieper, Veurne en Poperinge) en hebben de mensen uit Oost-Vlaanderen en Vlaams-Brabant zich verenigd als de Klauwaerts. Tenslotte kunnen de vele studenten uit de Kempen terecht bij Nordkem-
pus, waarvan de hele website werd

opgesteld in het dialect. Op sportvlak is er het nieuw opgerichte Alveus dat alle liefhebbers van pool of andere biljartsporten wenst te verenigen. Ook nog het vermelden waard zijn de Antwerpse Bierpetanquers. Op de kaaien combineren zij het drinken van bier en petanque. Dit kan een pijnlijke ervaring zijn voor mensen die sandalen dragen.

De holebi's hebben zich dan weer gegroepeerd binnen De Flamingo's. Zij bieden evenementen aan als de 'potte en jeanette cantus' en een tv-marathon van het onvermijdelijke 'Queer as folk'. De cantussen van Vader Vagantse zijn dan weer bijna uitsluitend bestemd voor het vrouwelijke deel van de studenten, of zoals zij het zelf zeggen: "off-limit voor diegenen met een 11de vinger." Een andere kleurrijke verschijning is Amentia, naar eigen zeggen de Reggaeclub van Antwerpen.

Ook de politiek kan een solide basis vormen voor een studentenclub. Zowel Democratia als EKA (Europakring Antwerpen) zijn eerder neu-

traal van instelling maar hebben beide een divers arsenaal aan politiek gekleurde activiteiten. Verenigingen zoals LVSV (Liberaal Vlaamse Studentenverbond) en de radicaal Vlaams-nationalistische NSV zijn dan weer geënt op een bepaalde politieke stroming. Ichtus vertrekt vanuit een levensbeschouwelijke inslag. Zij zien zichzelf als een christelijke studentenclub en houden naast de gewonere culturele en sportieve activiteiten ook regelmatig thema-avonden die gaan over verantwoord bier-, excuseer, bijbelgebruik.

Tenslotte nog twee clubs voor de minder alledaagse studenten: ESN Antwerp zorgt ervoor dat de buitenlandse studenten en Erasmusgangers niet in de kou blijven staan. Ze bieden hen een sociaal netwerk van activiteiten en ontmoetingen. Ex-studenten die thans deel uitmaken van de beroepsbevolking, maar hun studententijd nog niet ontgroeid zijn, kunnen hun lusten nog steeds botvieren bij SADO (Studentikoos Antwerpen Door Oudjes), onder het motto 'jong geleerd, is oud gedaan'. Anderen zouden daaraan durven toevoegen dat men een oude aap geen smoelen moet leren trekken.

East Coast hiphop, Antwerpse kamermuziek en Zuid-Amerikaanse prog in de weegschaal gelegd.

Voor u beluisterd

Matthias Meersmans

Public Enemy - New Whirl Odor

Samen met Run DMC lag Public Enemy in het begin van de jaren tachtig aan de basis van het hiphop-genre: ze brachten muzikale vernieuwing (getuige hun cross-over experiment met metallers Anthrax) en tekstuele controverses (omtrent de sociale verdrukking van zwarten). Anno 2005 staat de "PE" van Chuck D er terug met een comeback-schijf waarop drie van de vier originele leden herenigd zijn. Hoewel het titelnummer wat inspiratie mist, liegt de titel van *Bring that Beat Back* er niet om: de samples en achtergrondvocalen zijn perfect gedoseerd en de afwisseling tussen de drie rappers komt vlot over op de immens lekkere beat. *MKLVKWR* (featuring Moby) is catchy en een licht funk-gitaartje steelt de show, trage chiller *Revolution* is doorspekt met gortdroge percussie en een sluw orgel en het beatbox-feestje in *As Long as the People Got Something to Say* is uitermate gezellig. *What a Fool Believes* combineert metal met bluesy gospel en *Preachin' to the Quiet* scratcht over een jazzy gitaar. Toch moet PE soms opletten voor eentonigheid, hoe vet hun beats ook zijn. In *Superman's Black in the Building* zitten een gitaar-, bas-, sax- en zelfs drumsolo, terwijl DJ Lord op sublieme wijze met het ritme goochelt. De outro van *Check What You're Listening to* is het sterkste maneuver van het album: als "da byatchez" hier niet wild van worden... Het old school-effect uit de tijd van hun legendarische *Nation of Millions* (1988) is er al lang af, maar PE is nog steeds heel wat meer dan een groepje rijmende sneltongen.

Aranis - Aranis

Dit Antwerpse septet heeft hun eerste werk af waarop het met behulp van twee violen, accordeon, piano, gitaar, fluit en contrabas een bijzonder melodisch geheel vormt. De groepsleden zijn allen studenten aan het conservatorium in Antwerpen, wat zorgt voor een hoog muzikaal niveau. Alle composities zijn van de hand van ex-Troisoeur contrabassist Joris Vanvinckenroye en het zevental zit op de breuklijn tussen modern klassiek, folk en zelfs flamenco. Toch valt de als genre gekozen term 'acoustic chamber rock' relatief ongelukkig uit aangezien het rock-gehalte hier wel bijzonder ver te zoeken is. Het enige nummer dat in de buurt van rock komt is het lange *Zilezi*, dat experimentele zang van Edwin Vanvinckenroye bevat die met momenten echter bijna op het storende afgaat. Maar dat is dan ook het enige minpunt: de andere nummers zijn mooie, sterk opgebouwde en vooral compositorisch imposante stukken die fris en klassiek klinken. Op hun website beweren de leden hun instrumenten op een ontraditionele manier te bespelen, maar of dit onmiddellijk hoorbaar is voor niet-muzikanten, blijft de grote vraag. Het virtuoze spel en de fijn uitgewerkte contrasten zorgen ervoor dat Aranis een nieuwe aanwinst is voor de Belgische muziek. Indien de zeven echter nog iets gewaagder en opvallender voor de dag durven komen, zouden ze misschien sneller het doel bereiken dat ze voor ogen hebben, namelijk door een groot label de juiste promotie krijgen. Het is hen in elk geval gegund.

Foto: Danielle Van Ark

The Mars Volta - Scabdates

Gehijg, babygeluiden, gekreun en een omroepersstem: dat is hoe intro *Abrasions Mount the Timpani* het nieuwe live-album van de progrock/salsa/jazz-crossover-bende The Mars Volta inleidt. Slechts tien maanden geleden bracht deze groep nog hun laatste epos *Frances the Mute* uit en nu staan ze er alweer met een liveplaat van ruim 70 minuten waarop slechts 3 nummers te vinden zijn. De 15 minuten durende opener *Take the Veil Cerpin Taxt* evolueerde van een hitsige polyritmische kraker op plaat tot een organisch en uitgebreid epos op het podium en is hier ook zo te horen. Wat The Mars Volta zo speciaal maakt tijdens hun concerten, zijn de ellenlange maar verrukkelijke improvisaties die de groep met de nodige spanning tussen de nummers weeft. *Scabdates* is hier een mooi verslag van: de mysterieuze soundscape

Caviglia leidt een herwerkt *Concertina* in en het eindeloze *Cicatriz* wordt omgevormd tot een orgasmatische monsterjam van 45 minuten, met de nodige geluidseffecten, fragmenten van andere nummers en backstage-gesprekken er bovenop. Meesterbrein annex gitarist Omar A. Rodriguez-Lopez heeft al lang niets meer te bewijzen, zanger en feestbeest Cedric Bixler-Zavala spreidt een subtiele topklasse tentoon en vierarmige drummer Jon Theodore vormt samen met bassist Juan Alderete de La Pena één van de meest complexe ritmesecties uit de rockgeschiedenis. Ook toetsenist Ikey Isaiah Owens verdient met zijn opvallend ruwe klankenspel een eervolle vermelding. Of ze het nu graag horen of niet: The Mars Volta is, zeker op livegebied, de Led Zeppelin van vandaag. En dat is een compliment.

Ik hou van U(A)

Matthias Debruyjn

Een mail van de rector naar alle personeelsleden eindigde onlangs als volgt: *“Tot slot nog de volgende belangrijke mededeling. Het Bestuurscollege heeft beslist dat voortaan geen gebruik meer mag worden gemaakt van de afkorting UA en dat, in alle geschreven en gesproken taal, altijd Universiteit Antwerpen voluit moet worden gebruikt. Gelieve daarmee in de toekomst rekening te willen houden.”*

Heerlijk, dat soort ongemotiveerde Hen dictatoriale bevelen. Straks mag Aula Major (gebouw Q) op de UIA (Campus Drie Eiken, CDE) ook enkel nog aula Fernand Nédée genoemd worden (sterker nog: ondergetekende vond een verslag van de onderwijsraad dd. 12.04.05 waarin exact dit voorstel werd gedaan!). Vaardigt onze Alma Mater dan ook een verbod uit op het gebruik van de afkortingen IAJ (Individueel Aangepast Jaarprogramma), TEW (Toegepaste Economische Wetenschappen), CST (Stadscampus - nota bene zelf in het leven geroepen) en bib (bibliotheek)?

Ik moet toegeven dat ik niet de meest onbevooroordeelde beoordelaar van dit soort praktijken ben: de nieuwe namen van de buitencampussen, het verdwijnen van 'den Ufsia', vaarwel

aan licentiaten en geen 'thesis' maar een 'eindverhandeling' hebben me nooit lekker gezeten. Maar dit slaat werkelijk alles.

Mijnheer de rector, ik vraag u openlijk wat er met UA mis is. Ik werd destijds toch nooit verplicht me aan te melden als student van de 'Universitaire faculteit Sint-Ignatius Antwerpen'? Ik ken

Werf een klad UAgenten aan, voorzie uw ganzen op de UIA van dure af luisterapparatuur en beboet elke overtreding.

overigens ook geen enkele Leuenaar die de K in KULeuven ooit voluit leest. Tenzij misschien (ook daar) de rector, maar de man is dan ook theoloog.

Zelfs de UGent, toch algemeen aanzien als een progressieve, jonge en moderne universiteit, en spiegel van onze UA (ik negeer het bevel vooralsnog) gebruikt de afkorting. Net als de VUB (Vrije Universiteit Brussel), de ULB (Université Libre de Bruxelles), KDG (Karel De Grote Hogeschool), de UCLA (University of California, Los Angeles), of de LSE (London School of Economics). Als UA toeven we in een internationaal gezelschap. Als Universiteit Antwerpen

kunnen we slechts op de thee bij Don Bosco en het Xaveriuscollege.

Dat de Associatie Antwerpen (voluit eigenlijk Associatie Universiteit & Hogescholen Antwerpen) liever zonder initialen werkt, dát begrijp ik. Maar wat is er mis met UA?

Nu goed. De Universiteit zit met een imago probleem natuurlijk. Intern dan

vooral. Krampachtig pluralist (geen KUA bijvoorbeeld), met klinkende eredoctores op de thee (Mandela), een frisse (roze!) webstek, en een nieuw logo op komst (ja hoor, met de letters U en A centraal). De UA heeft een belachelijke profileringsdrang. Dat die zich niet uit in stijgende publicatiecijfers, massaal toenemende inschrijvingen en hogere scores op internationaal vlak, is een ander artikel waard.

Er is het argument Google natuurlijk. United Airlines, de Universiteiten van Alabama én Arizona, United Artists en the United Association ranken allemaal hoger wanneer je naar UA zoekt. Dat de

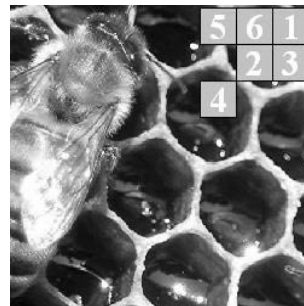
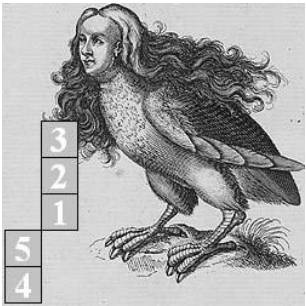
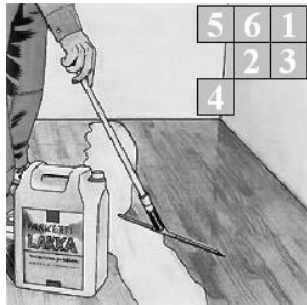
KUL en de UG (betalend) dat probleem niet hebben? En dan?

Denk aan de gevolgen! Niemand die gauw www.universiteit-antwerpen.be zal intypen. Of behoudt u wel de url? Al eens snel een mailtje gestuurd naar dwars@universiteit-antwerpen.ac.be? En wat met UAMS: telkens weer Universiteit Antwerpen Management School? Of Universiteit Antwerpen MS? Dat is nog eens een imago. En zeg ook maar meteen vaarwel aan het personeelsblad (UAlert), en aan UCSIA (Universitair Centrum Sint-Ignatius Antwerpen).

Neen, rector VL, ditmaal stuurt u aardig fout. Maar ik ga een uitdaging met u aan. Maak uw ambitie waar en ban UA van uw campus. Werf een klad UAgenten aan, voorzie uw ganzen op de UIA van dure af luisterapparatuur en beboet elke overtreding. Voer een nultolerantie-beleid! Ik zal me aan uw regels houden! Maar veeg dan eerst de eigen stoep. De UA-site telt zo'n 470,000 keer de letters U en A in combinatie (op de pagina "Over UA" alleen al, zal u dertien keer "Universiteit Antwerpen" kunnen copy/pasten). En pas het logo aan. En uw visitekaartjes. Ik kan niet wachten...

leef je uit in de pashokjes van plezier

Elk van de negen afbeeldingen bepaalt een woord. Dit woord past exact in het bijhorende puzzelstukje. Vul dat woord in, maar doe dit volgens de cijfertjes. De puzzelstukjes passen op hun beurt exact in het vierkantig rooster. Daarin vormen ze een vraag, en het antwoord daarop is exact wat wij zoeken.

CULTUURCHEQUE
ANTWERPEN STUDENTENSTAD

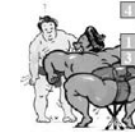
Stuur uw oplossing naar dwars@ua.ac.be. Als het juist is, komt uw naam in een pot terecht. Daaruit trekt een volstrekt onschuldige hand de winnaar. Natuurlijk heeft die winnaar prijs.

Dankzij de inspanningen van de Associatie en de Stad Antwerpen zijn de cultuurcheques weer een feit. dwars geeft elke maand een cheque weg, met dank aan het departement Studentgerichte Diensten.

Oplossing dwars 28: Annemie Peeters

Had het juiste antwoord gevonden en wint de felbegeerde cultuurcheques: Dave Verwajen.

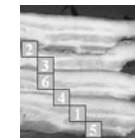
O ₁	P ₂	W ₃	I ₂	E ₂	N ₄	S ₅
A ₂	U ₁	T ₂	O ₃	B ₆	O ₅	T ₄
S ₁	T ₉	E ₉	D _e ₆	E ₆	G ₄	S ₈
M ₁	E ₉	N ₄	D _e ₆	E ₃	V ₄	L ₈
D ₉	V ₉	O ₄	O ₆	R ₄	Z ₃	I ₈
T ₉	T ₄	E ₄	R ₇	B ₆	A ₄	R ₃
T ₇	S ₇	O ₇	M ₄	E ₄	R ₆	S ₆

1. Sumo

Pieta 2.

3. Zwaard

Mottenvanger 4.

5. Os

Dobbers 6.

7. Rots

Lis 8.

9. Vedett

DANSENDE THEE?

TD en dans: straffe koffie...

Kirsten Cornelissen

Met zijn poep schudden kan iedereen. Daar zorgde de zevende editie van de Nacht van de Student wel voor. In Antwerpens blitste clubs kon je je zwoele zwaaitechneken uitproberen en verbeteren. Mijn vrouwelijk achterwerk echter bleef roerloos doch tevreden zitten op een veilige barkruk, ver weg van die springende massa zweetklieren. Een studente die niet graag danst, je trekt je wenkbrauwen op? Dan zijn mijn spitse wenkbrauwbogen je toch lekker voor. Met een kritisch oog sta ik, in het belang van al zijn onkundige beoefenaars, even stil bij de dans. Maar dat doe ik anders ook. Laat je blik rustig over deze bekentenis dwarrelen, huppelen maar niet swingen.

Als oma haar stoffige puzzeldozen bovenhaalt, ontglipt ons wel eens een geniepige grinnik. Bulderen kunnen we met de dans, want achter deze hobby gaan nog veel oudere wortels schuil. Zelfs ontelbare jaren geleden al voelden heupen de drang om ritmisch te wiegen. Wandtekeningen in duistere grotten laten ons prille danstaferelen zien.

Dat de Middeleeuwen wervelende ledematen hadden, blijkt uit dansverboden van kerkelijke en burgerlijke overheden. De naam Louis Pécourt doet bij velen vast een dolle vreugdedans opborrelen, want deze Fransman zette in 1670 de eerste choreografie op papier. Wist

Lachwekkend zijn die hoppers pas, die zich met pikante topjes en blote navels verlagen tot mannelijk genotsobject en het feminisme uit hun wilde haren schudden.

je dat deze schijnbaar hippe hobby zelfs voorkomt in bestiale sferen? Ook apen, olifanten en vogels shaken er bij tijd en wijle lustig op los. Om die oeroude oorsprong te verbergen, stopten liefhebbers het dansgebeuren in een nieuw kleedje. De hele waaier van genres doen onze moderne oren inderdaad flapperen: street dance, hiphop, funky moves, jazz... Verder werd de banale naam 'fuij' vervangen door de 'TD', voluit Thé Dansant. Zelfs puzzelende oma zal beseffen dat deze afkorting het hele zootje aardig verbloemt en zal haar verlepte lippen in een ondeugende lach plooiën. Of heeft u misschien ooit een kopje thee besteld aan de toog van een disco?

Menig hand met een voor mij bestemde flyer bleef al hulpeloos hangen in de Agoriaanselucht. Mijnoprechteexcuses dat ik je handpalm niet bevrijdde van die felgekleurde lokazen. Vanaf heden zullen uitdelende clubleden mij en mijn lotgenoten hopelijk niet meer de D-blok inbliksemen maar, zoals het

wijze studenten betaamt, rekening houden met onze afwijking. Dit deed ook de Wetenschap, toen zij onze hoekige manier van dansen kruidde met een epitheton: het 'kaduke' dansen. Gelukkig heeft dit gebrek ook aangename kantjes. Als geen ander weten sommige kaduken hun spasmen te verheffen tot ware kunstvorm en ontpoppen zich al gauw tot krak in het goed slecht dansen. Luchtgitaren doen dienst als onmisbaar stokpaardje en ook het luidkeelse meekraaien van deuntjes verbergt hun klunzige bewegingen.

En alsof het nog niet genoeg is, blijven we in de positieve roes hangen.

Recent onderzoek wijst uit dat dansen dementie tegengaat. Tijdens het dansen wordt onze aandacht allerlei richtingen uitgestuwd: we moeten letten op onze passen, onze danspartner en de muziek. Zien dat je vinnige arm niet in een bierbuik terecht komt kan meestal ook geen kwaad. Hierdoor draaien onze hersenen op volle toeren. Schrik je dus geen hoedje als, na de bekendmaking van deze remedie, je hiphop-club plots zwiepende grijze kruinen telt. Een beetje gek misschien, maar hoe zou je zelf zijn? Lachwekkend zijn die hoppers pas, die zich met pikante topjes en blote navels verlagen tot mannelijk genotsobject en het feminisme uit hun wilde haren schudden. Maar dat doet ons vrouwelijk lezerspubliek wellicht zelden of nooit.

Lieve lezer en/of discobeest, wil je iemand ten dans vragen, kijk dan eerst of je prooi kadukig is of niet. Een echte kadukeling laat je beter met rust. Doe je dat niet, dan kan je lelijk op de tenen getrapt worden. Blijkt je partner geen gebrek te vertonen, dans dan samen de sterren van de hemel, dompel je onder in de romantische TD-sfeer en snuif elkaars zweterige lijfgeur op...

Ten kote van

Tekst: Ciska Hoet

Foto: Jef Leysens

Achter een imposante, oude deur nabij het eilandje gaan vijf gloednieuwe studio's schuil. Op het gelijkoloers treffen we Liesbet en Geert aan. Het koppel filosofiestudenten was na twee jaar wat uitgekeken op de studentikoze stadscampus en laat zich nu bekoren door de charmes van de haven. Met twee kunnen ze zich meer luxe veroorloven dan in hun eentje en het valt dan ook meteen op dat de keuken en de badkamer tiptop in orde zijn. Geert moet echter toegeven dat hij het authentieke kotleven met gezamenlijke sanitaire voorzieningen soms ook wat mist. Aan hun kleine tafeltje praten ze honderduit terwijl ze ons gewillig laten rondneuzen. Opmerkelijk zijn het grote bed met twee enkele donsdekens en het raam dat uitzicht biedt op een kleine, kale koer. De meubeltjes passen goed bij de gekleurde muren die her en der versierd zijn met foto's en kaarten en het geheel straalt een frisse vrolijkheid uit. Liesbet zegt lachend dat de IKEA-spullen ondertussen al zoveel in- en uit elkaar gehaald zijn dat ze wankel zijn geworden en dus niet al te veel gewicht meer kunnen torsen. Geen van beiden houdt erg van uitgebreid koken en hun boodschappen doen ze het liefst in de Aldi. Geert poetst en wast meestal af daar Liesbet de 'lastige mat' steevast stofzuigt én ze officieel benoemd werd tot klusjesvrouw van dienst. Van opruimen heeft deze jongedame naar eigen zeggen echter geen kaas gegeten. Als we vragen of er ook nog nadelen zijn aan hun woonst kijken ze elkaar met blozende wangen aan. Geert vertelt ons namelijk monkelend dat ze alles -maar dan ook alles- kunnen horen van wat de bovenburen doen...

*dwars zoekt nog studenten
die een kot met een verhaal bewonen.
Sollicitaties welkom op dwars@ua.ac.be*